

Foto - E.Gabranovs

“Ermonikas izgājušas no savām istabām”

Nosvin divdesmito dzimšanas dienu. “Bez jums neesmu nekas,” klātesošajiem pavēstīja Medņevas Tautas nama vadītāja Skaidrīte Šaicāne.

Edgars Gabranovs

Sestdien pie Medņevas pagasta ēkas aizvadīts ikgadējais tradicionālais pasākums “Ermoniku skaņas 20”. Tautas nama vadītāja Skaidrīte Šaicāne, kā arī muzikanti apliecināja, ka ermonikas var uzskatīt par Medņevas vizītkarti.

S.Šaicāne priecājas, ka muzikanti patiesi vēlas braukt uz Medņevu: “Man zvana, zvana un zvana jau laikus. Šogad pie mums ciemojās 12 grupas, tostarp viena no Igaunijas, un 16 individuālie muzikanti, kā arī deju kolektīvs “Oglīte”. Taujāta, 20 gadi ir daudz vai maz, pasākuma organizatore atjokoja, ka šis jautājums jāuzdod skatītājam, kuram ir 20 gadi: “Kamēr mēs ar Jāzepu būsim, tikmēr ‘ermonikas’ būs! Mūzika man ir mīļa, pateicoties mammai, kurai jau ir 90 gadi. Jā, nereti jaunieši akordeonu jauc ar ermonikām. Tad saku, ka akordeonam taustiņi ir kā klavierēm, bet garmoškai – kā podziņas. Arī skaņa un tonalitāte ir cita.” Par savu mīļāko, tostarp arī mammas un etnomuzikoloģes Andas Beitānes, dziesmu viņa atzīst “Bālais mēness”.

Iveta ar Maiju Arenu no Rankas, kuras sevi dēvē par “Gaujmalas meitenēm”, ‘ermonikās’ piedalās jau 15 gadus. Viņas zināja teikt, ka pūrā ir vismaz 80 dziesmas: “Kas mūs vieno? Tautas mūzika. Jāpiebilst, ka dziesmas ievietojam arī sociālajos tīklos. Ir jaunieši, kuriem patīk tautas mūzika.” “Gaujmalas meitenēm” piekrit Reinis Noviks (21.jūlijā nosvinēja 24. dzimšanas dienu) no Viļāniem, kurš Medņevā muzicēja pirmo reizi: “Sajūta ir brīnīšķīga, jo man ir gods būt kopā ar pieredzējušiem garmonistiem. Viņi nav mācījušies mūzikas skolās, bet to enerģiju, kas nāk no viņiem, var patiesi just un baudīt. Diemžēl jaunieši nereti aizmirst sentēvu vērtības. Savulaik katrā ģimenē bija muzikants – ja skanēja garmoška, visi zināja, ka

ģimenē ir svētki! Mani tas vilina, jo ermonikām ir sava dvēsele. Jā, es spēlēju arī ģitāru, tomēr garmošku izjūtu vairāk, un tā – mani. Muzikantiem novēlu, pirmkārt, stipru veselību, otrkārt, nepagurt un baudīt mūziku. Mīliet to, kas bijis, tostarp to, kas piemirsts.”

S.Šaicāne nešaubās, ka laukums pie Medņevas pagasta ēkas netiks ne atņemts, ne aizmirsts: “Kā sākās ermonikas? Tas bija 2005.gadā, kad Zigrīda Vancāne mani pieņēma darbā. Zināju, ka septembrī sākšu strādāt, bet augustā Vārkavā bija svētki. Ruta Cibule, Jāzeps Zaremba, Vīls Babāns, Ivars Kuprišs, Imants Kaluga – bijām tur kā grupa, arī ar ģitārām. Nē, tur vajadzēja garmoškas. Ko darīt? Spēlējām! Līdz ar to 2006.gadā sākās festivāls Medņevā. Šajos gados esam pierādījuši, ka spējam turēt...”

Viņai piekrita Balvu novada domes deputāte Ruta Cibule: “Nav liela māksla kaut ko jaunu iesākt, nav liela māksla kaut ko izdarīt vienu reizi, bet, lai to darītu tik ilgi, cilvēkiem tik patīkami, piekritīsiet, nav vienkārši. Vajadzīgas idejas, vajadzīgi līdzekļi un komanda. Medņeviešiem tas ir izdevies, ar ko arī ļoti, ļoti apsveicu. Pirms 20 gadiem bija interesants laiks, jo toreizējā rajonā bija sākuši strādāt daudzi jauni kultūras darbinieki, tostarp arī Skaidrīte. Pie kultūras koledžas bija izveidots Balvu rajona kurss, kurā mācījās tautas namu un bibliotēku vadītāji. Tajā laikā daudz spriedām par to, lai pasākumi pagastos nebūtu vieni un tie paši. Skaidrīte ļoti daudz stāstīja par savu ģimeni un sābriem, kas ir erudīti muzikanti. Viņai teicu: “Tā varbūt ir tava niša.” Cilvēks to sajuta un visu laiku ar to dzīvo! Šajos gados ermonikas ir izgājušas no savām istabām un sētām, iekļuvušas sabiedrības aprītē. No mazas sēkliņas ir izaudzis liels koks, turklāt ne tikai Medņevā, bet arī Latgalē. Ermonikas ir atzītas arī kā Latvijas nemateriālā kultūras mantojuma vērtība. Šajā lielajā, skaistajā deķī Medņevas raksts ir labi redzams un pamanāms. Satiksimies arī pēc 50 gadiem!”

*Turpinājums 12.lpp.

Īsziņas

Aicina diagnosticēties

28.jūlijā visā pasaulē tiek atzīmēta Pasaules Hepatīta diena, lai pievērstu uzmanību vīrushepatītu profilaksei, savlaikus diagnostikai un ārstēšanai. Šīs dienas mērķis ir veicināt sabiedrības izpratni par hepatītu un mudināt ikvienu rūpēties par savu aknu veselību. B un C hepatīta ekspresdiagnostika Latvijā ir bez maksas.

Gaida Balkanos!

29.jūlijā skrējēji un nūjotāji tiek gaidīti uz seriāla “Balkanu aplī” trešo – izšķirošo un noslēdzošo – kārtu, kas notiks trešdienas vēlā pēcpusdienā ar startu plkst. 19.00, reģistrācija no plkst. 18.20.

Nākamajā Radugunī

● **Kāpēc jaunieši internetvidē ir atvērtāki nekā dzīvē?**
Aktuālas diskusijas

● **Robežnieki – stiprie ļaudis**
Daugavpils un Augšdaugavas novads

Vērtēs mežu sakoptību

Noslēgusies pieteikšanās konkursam “Sakoptākais mežs 2026”. Kopā saņemti 12 pieteikumi no Ogres, Balvu, Krāslavas, Alūksnes, Rēzeknes, Gulbenes, Bauskas, Dobeles un Tukuma novadiem. Konkursa komisija ir izvērtējusi saņemtos pieteikumus un jau 30. jūlijā dosies pirmajā izbraukumā, lai vērtētu otrajai kārtai izvirzītos īpašumus klātienē. Konkursanti tiks vērtēti, analizējot meža īpašnieku ieguldījumu produktīvu un noturīgu mežaudžu izveidē, pievērsot uzmanību atjaunošanai, mežizstrādei, kopšanai, meža infrastruktūrai, ainavas elementu plānošanai, zinātniski pamatotu metožu izmantošanai ilgtspējīgā meža apsaimniekošanā. Konkursa balvu fondā šogad profesionāls instruments jaunaudžu kopšanai un divas dāvanu kartes 500 eiro vērtībā meža stādāmā materiāla iegādei.

Vieglatlētika

Skrien, grūž lodi un met šķēpu

Salaspili notika Latvijas Sporta veterānu (senioru) savienības 63.pašvaldību sporta spēles vieglatlētikā.

Balvu novada veterānu komanda uz sacensībām devās sešu sportistu sastāvā, katram startējot savā vecuma grupā. Labākos sasniegumus guva Andris Spridzāns, kurš vecuma grupā “65+” izcīnīja četras medaļas – bronzu lodes grūšanā un šķēpa mešanā, to raidot 30,92 metrus tālu, bet vesera mešanā un diska mešanā (34,13 metri) sportists izcīnīja čempiona titulus. Pārējo veterānu rezultāti: vecuma grupā “70+” – Ēriks Apšenieks (400 metru disciplīnā – 3.vieta, 100 metros – 4.vieta); vecuma grupā “65+” – Jānis Circāns (trīs kilometru soļošanā un 400 metru skriešanā – 3.vieta, bet 100 metros – 1.vieta); vecuma grupā “55+” Žanna Ivanova sīvā cīņā nieka sešas sekundes zaudēja 2.vietas ieguvējai un izcīnīja 3.vietu, bet 100 metru skriešanā šoreiz bija jāsamierinās ar 4.vietu; vecuma grupā “45+” – Egons Lācis lodes grūšanā parādīja rezultātu 12,79 metri un izcīnīja 1.vietu, bet šķēpa

Mūspuses vieglatlēti. Attēlā no kreisās puses – Jānis Circāns, Žanna Ivanova un Ēriks Apšenieks.

mešanā šķēpu meta 38,05 metrus tālu un ieguva 2.vietu. Savukārt vecuma grupā “40+” Gints Barinskis ieguva sudraba medaļu lodes grūšanā (rezultāts – 13,36 metri) un šķēpa mešanā (rezultāts – 36,77 metri). Gints abās šajās disciplīnās

sasniedza arī personīgos rekordus.

Labākie Balvu novada sportisti Latvijas komandas sastāvā dosies uz 13. Baltijas čempionātu vieglatlētikā vecmeistariem, kas notiks augusta sākumā Igaunijā.

Volejbols

Gatavojas izšķirošajiem mačiem

21.jūlijā Balvos aizvadīts Balvu novada pludmales volejbola čempionāta “Kureti Cafe” posms, kurā piedalījās 26 komandas (grupā “MIX” – trīs komandas, grupā “V40+” – trīs komandas, grupā “Sievietes” – deviņas komandas, grupā “Vīrieši” – vienpadsmit komandas).

Šajā posmā bija jauni uzvarētāji, bet čempionāta kopvērtējumā lidervienības palikušas tās pašas. Tā grupā “MIX” jāizceļ komanda “NDK” (S.Zubova, E.Bendzulis, H.D.Laurecka), kas joprojām turpina demonstrēt pārliecinošu sniegumu, līdz šim nav izjutusi zaudējuma rūgtumu un kopvērtējumā atrodas vadībā un pārliecinošā 28 punktu attālumā no 2.vietas. Grupā “Vīrieši 40+” preti čempionu titulam dodas “BISTRO” (Dz.Vasiļjevs, R.Platais), kuriem ir sešu punktu vadība pār 2.vietu, bet viss izšķirsies finālposmā. “Kureti Cafe” posmā grupā “Sievietes” uzvarēja komanda “NAŽI 2.0”, kurā spēlēja Latvijas “U-18” volejbola izlases

spēlētājas (M.Roziņa, I.Ķikuste), bet kopvērtējuma līderes “Ieva/Selīna” šoreiz ierindojās 3.vietā. Arī šajā grupā viss noskaidrosies finālposmā. Savukārt grupā “Vīrieši” notiek visspraigākā cīņa par čempionu godu. “Kureti Cafe” posmā uzvarēja komanda no Alūksnes “Viens un divi” (I.Dambis, M.Gabranovs), bet čempionāta līderi joprojām ir vienība “Agnis/Raivis”, no kuriem tikai divus punktus atpaliek komanda “KAVI”.

Šoreiz pie turnīra atbalstītāju balvām tika “MIX” grupas posma uzvarētāji – komanda “NDK”. Savukārt par “Kureti Cafe” posma MVP jeb vērtīgākajiem spēlētājiem kļuva: grupā “MIX” – Samanta Zubova (“NDK”), grupā “Vīrieši 40+” – Dzintars Vasiļjevs (“BISTRO”), grupā “Sievietes” – Ieva Ķikuste (“NAŽI 2.0”), bet grupā “Vīrieši” – Intars Dambis (“Viens un divi”).

Pēdējais čempionāta finālposms notiks jau 1.augustā Balvu pludmales volejbola laukumos, kas sāksies pulksten 11!

Skriešana un nūjošana

Startējis seriāls “Balkanu aplī”

Šķīlbēnu pagastā aizvadīta tradicionālā skriešanas un nūjošanas seriāla “Balkanu aplī” pirmā kārtā, bet vēl sportistiem priekšā divi posmi.

Uz pirmo kārtu, lai cīnītos par uzvarām savās vecuma grupās, ieradās kopumā 24 dalībnieki. Uzreiz gan jāpiebilst, ka nūjotāji šoreiz nepiedalījās, jo startēja sava sporta veida mačos Aglonā. Tādēļ tiks veiktas izmaiņas sacensību nolikumā, lai arī tie, kuri nevarēja piedalīties pirmās kārtas sacensībās, varētu līdzvērtīgi cīnīties par uzvarām nākamajos posmos.

Līdz ar to pēc atlikušo divu kārtu rezultātiem visi būs konkurētspējīgi seriāla kopvērtējumā, jo, lai izcīnītu kopvērtējuma kausu, nepieciešamas divas uzvaras. Bet kā tad veicās sportistiem pirmajā kārtā? Par uzvarētājiem savās vecuma grupās kļuva skrējēji Kajs Fogelis, Maksims Romanovs, Ivo Romanovs, Madara Kamzola, Sergejs Romanovs, Aleksandrs Romanovs, Mārtiņš Skudriņš, Mihaela Lapsa, Kristīne Kamzola, Oskars Kokorevičs, Laine Borisa, Reinis Kuļšs, Rihards Kokorevičs un Lāsma Saviča. Ikviens dalībnieks saņēma diplomus un saldumu balvas.

No Aglonas – ar medaļu pūru

Aglonā aizvadīts trešais posms Latvijas čempionātā nūjošanā, kurā ar sešpadsmit sportistiem piedalījās arī Balvu novada komanda “Nūjot Prieks”.

Turklāt ne tikai piedalījās, bet mājup pārveda arī divpadsmit medaļas sporta klasē! Īpašs prieks ir par jauno paaudzi – Mārtiņu Ribūšu un Danielu Kokoreviču, kuri ar pārliecinošu sniegumu arī izcīnīja godalgotas vietas, apliecinot, ka nūjošanas nākotne ir drošās rokās. Un kā veicās pārējiem mūspuses sportistiem? Zelta medaļas 21 kilometra distancē ieguva Renāts Vilipsons un Zoja Ribūša, bet piecu kilometru distancē

– Inārs Supe, Sanita Kalniņa, Anita Žavrida, Sigita Kokoreviča un Jānis Supe. Sudraba medaļas desmit kilometru distancē saņēma Jānis Circāns un Astrida Vēja-Aboliņa, bet piecu kilometru distancē – Zlata Kallase un Mārtiņš Ribušs. Savukārt bronzas medaļas 3.vietā piecu kilometru distancē ierindojās Daniels Kokorevičs. “Sveicam arī Madaru Mozuli, Ligitu Balto, Žannu Ivanovu un Sandru Mozuli par cīņassparu un komandas gara stiprināšanu, bet ikvienam sportistam paldies par neatlaidību, disciplīnu un lielisko atmosfēru! Lepojamies ar katru no jums!” gandarīti komandas “Nūjot prieks” un “Ziemeļlatgales Sporta centra” pārstāvji.

Lappusi sagatavoja A.Ločmelis

Vārds žurnālistam

Artūrs Ločmelis

Lai arī šķiet, ka vasara sākās tikai nesen, jau šajā sestdienā sagaidīsim 1.augustu un līdz ar to arī siltākā gada laika pēdējo mēnesi. Pēc tā iestāsies rudens, lapkritis, droši vien neizpaliks arī lietavas un brāzmaini vēji, kam sekos sals un sniega sega... Tomēr nesteigsimies vēl norakstīt saulainās vasaras dienas un visu, ko tās mums dāvā – sākot no laiskas atpūtas vientulībā, beidzot ar dažādiem publiskiem pasākumiem. Un to netrūkst ne tikai mūsupusē, bet arī visā Latvijā – atliek vien izvēlēties, ja nepieciešams, kravāt ceļa somu un doties izklaidēties! Diemžēl pasākumiem, kas allaž tiek rīkoti, lai ļaudis priecātos, vienotos draudzībā un veldzētos mierīgā atpūtā pēc sarežģītām darba dienām, nereti ir arī ēnas puse. Tā nupat noticis arī Kurzemes pilsētā Priekulē, kur, kā ziņo Valsts policija, aizvadītajās brīvdienās izcēlās konflikts starp personām. Rezultātā vienam vīrietim tika nodarīti miesas bojājumi un viņš mira Neatliekamās medicīniskās palīdzības dienesta automašīnā. Turklāt likumsargi notikuma vietā aizdomās par šī noziedzīga nodarījuma izdarīšanu aizturēja Valsts policijas jaunāko inspektoru, kurš pasākumā atradās ārpus darba laika un bija alkohola reibumā. Par notikušo uzsāks ne tikai kriminālprocess, bet tas pievērsīs arī Ministru prezidenta Andra Kulberga uzmanību, kurš traģisko notikumu pārrunājis arī ar iekšlietu ministru Jāni Dombravu. “Nekādas iecietības un nekādu atlaižu, it īpaši, ja notikumā iesaistīta policijas amatpersona,” norādījis Ministru prezidents.

Jāteic, bez kautiņiem vai citāda rakstura konflikt-situācijām neaizrit teju neviens lielāks publiskais pasākums, tostarp Balvu pilsētā. Domstarpību risināšana publiskās atpūtas vietās vai pie tām nakts stundās nereti notiek arī katrā nedēļas nogalē. Iedzeršana un tam sekojošie kautiņi bijuši visos laikos – mūsdienas nav nekāds ekskluzīvs izņēmums. Bēdīgākais, ka šādi gadījumi mēdz noslēgties ar neatgriezeniskām sekām, kuras pēc tam izmainīt vairs nav pa spēkam nevienam...

Latvijā

Uz Saeimu kandidē bezdarbnieki. Centrālās vēlēšanu komisijas (CVK) sniegtā informācija liecina, ka uz 15.Saeimu no 12 sarakstiem kandidē 24 bezdarbnieki. Visvairāk bezdarbnieku (četri) ir sarakstā “Latvija pirmajā vietā”. Pa trīs bezdarbniekiem ir “Gobzema sarakstā”, “Saskaņas centrā” un partijas “Stabilitātei!” sarakstā. Uz Saeimas deputāta krēslu kandidē arī divi bezdarbnieki no “Latvijas attīstībai”, “Progresīvajiem” un “Jaunās konservatīvās partijas”. Viens bezdarbnieks ir partijas “Austošā saule Latvijai”, “Zaļo un zemnieku savienības”, “Apvienotā saraksta”, “Mēs mainām noteikumus” un “Nacionālās apvienības” sarakstos. Vienīgie saraksti, kuros nav atrodami bezdarbnieki, ir “Jaunā vienotība” un “Suverēnā vara”/“Apvienība Jaunlatvieši”. Tāpat CVK sniegtā informācija liecina, ka uz Saeimas deputāta krēslu pretendēs 45 pensionāri no 13 sarakstiem.

Atlaide par samaksātu sodu. Tieslietu ministrija rosina pagarināt administratīvā naudas soda izpildes atlikšanas termiņu personām, kuras objektīvu iemeslu dēļ nespēj samaksāt sodu. Soda izpildes atlikšanas termiņu varētu pagarināt no pašreizējā viena līdz sešiem mēnešiem, kā arī pagarināt naudas soda samaksas sadalīšanas daļās termiņu no sešiem mēnešiem līdz gadam. Ministrija piedāvā ieviest arī principu “Maksā ātrāk – maksā mazāk”, paredzot iespēju noteiktos gadījumos samaksāt 80% no piemērotā naudas soda, ja tas tiek samaksāts 15 dienu laikā. Šāda iespēja nebūtu attiecināma uz personām, kas izdarījušas smagus administratīvos pārkāpumus vai pārkāpumus izdara regulāri.

Pieaudzis saražotā spirta apmērs. Valsts ieņēmumu dienesta apkopotie akcizes preču aprites rādītāji liecina, ka Latvijā saražotā spirta apmērs šogad pirmajos piecos mēnešos pieaudzis par 55,2%, salīdzinājumā ar 2025.gada attiecīgo periodu. Kopumā spirts šī gada pirmajos piecos mēnešos Latvijā saražots 3,064 miljonu litru absolūtā alkohola apmērā, kas ir par 1,09 miljoniem litru vairāk nekā pērnā gada pirmajos piecos mēnešos.

/Ziņas no portāliem www.tvnet.lv, www.apollo.lv, www.delfi.lv/

Draudzes svētki

Sirsnīga un dvēseli bagātinoša Annas diena

Aizvadītajā svētdienā Bērzu Svētās Annas Romas katoļu draudzē, šķiet, īpašāk un sirsnīgāk skanēja lūgšanas, dziesmas, mūzika un ikviens vārds, jo klātesošie svinēja skaistus, emocionāli gaišus un dvēseliski siltus draudzes svētkus.

Annas dienas svinības draudzē uzrunāja ticīgos ļaudis ar Svēto Misi un procesiju, ar Balvu Mūzikas skolas pūtēju orķestra (diriģents Egons Salmanis) koncertu un cienastu baznīcas dārzā. Protams, arī ar sakopto un svētkiem rotāto baznīcu, kas gadu gadiem gaida ikvienu atnācēju. Svētku gaitā varēja smelties garīgumu, vienkāršu cilvēcību, muzikālā talanta baudījumu un skaistu kopības sajūtu.

Prāvests Oļģerts Misjūns, uzrunājot ticīgos, aicināja ikvienu, kurš klātesošs šajā svētku dienā, lūgties savā nodomā un savās vajadzībās: “Katra Svētā Mise satur ļoti daudz svētību, žēlastību un dāvanu, bet, lai to saņemtu, ir noteikums – jābūt tīrai dvēselei. Grēks ir šķērslis, kas neļauj Dievam darboties. Prieks bija redzēt, ka šodien daudzi gāja pie grēksūdzes, lai varētu sagatavoties šiem skaistajiem svētkiem.” Prāvests O.Misjūns kopā ar Bikavas Vissvētās Jēzus Sirds Romas katoļu draudzes prāvestu Ivaru Viguli sveica klātesošās Annas, vēlot, lai svētā Anna, kas ir viņu aizbildne, nes mājās mieru, veselību un Dieva svētību.

Svētajā Misē priesteris Ivars Vigulis uzsvēra labestības, sirsnības, mīlestības un draudzības nozīmīgumu, atzīstot, ka Dievs vēlas, lai mums ar Viņu ir draudzīgas attiecības. Priesteris skaidroja, ka mīlestība dzīvē var būt arī vienpusēja, bet draudzība nekad nav vienpusēja, tā ir abpusēja. Kā vēsta ievērojama garīdznieka vārdi, ko minēja I.Vigulis, mīlēt var visus, bet ne ar visiem var draudzēties. “Reiz kādam mūkam uzdeva jautājumu: “Kas ir pats galvenais kristietībā?” Mūks atbildēja, ka pats galvenais ir labestīga attieksme pret visiem. To arī Kristus māca,” atzina priesteris.

Svētajā Misē. “Dievam viss ir iespējams, tikai dažreiz tam traucē mūsu neticība un bailes. Paldies ikvienam, kurš ar savu ikdienas kalpošanu, rūpēm un labajiem darbiem uztur un rotā mūsu Bērzu baznīcu,” uzsvēra O.Misjūns.

Talantīgi un iedvesmojoši. Muzikālie priekšnesumi skanēja izcili, mūziķi tos izpildīja ar milzīgu pašatdevi un enerģiju, profesionāli un dvēseli uzrunājoši. Ikviens skaņdarbs izpelnījās aplausus un pateicību no klausītājiem, tostarp brīnišķīgā R.Paula “Ziemeļblāzmas romance” ar trompetes solo. Šogad koncerts izskanēja baznīcā, jo, kā skaidroja draudzes vecākā, vienkārši fiziski nebija iespējas solus nogādāt dārzā, kur visiem apsēsties: “Laukā parasti notiek vakara koncerti. Tā kā pūtēju orķestra sastāvā ir vismaz 30 cilvēki, vakarā visi nevarēja ierasties, jo ir strādājošie, studenti u.c. Noteikti, ka nākamajā gadā tradīcija turpināsies un koncerts notiks baznīcas dārzā. Apstākļi ir tādi, kādi ir, mēs tiem vienkārši pielāgojamies.”

Procesija. Svētki dāvāja ticības un kopā būšanas prieku gan bērzpiliešiem, gan citiem mūsu un citu novadu iedzīvotājiem, kuri sirdī jūtas piederīgi Bērzu draudzei un labprāt apmeklē dievnamu.

Foto - A.Kirsanovs

Pie svētās Annas svētbildes. Irēna Ikstena, taujāta par Annas dienu, atklāja, ka viņa to svin, pirmkārt, jo māsa ir Anna, bet, otrkārt, tie ir draudzes svētki. “Maza būdama, nezināju, ka mūsu baznīca ir veltīta svētās Annas godam. Babiņa veda mani pie Annas

Foto - A.Socka

svētbildes, bet tikai ar laiku sapratu, ka šī ir svētās Annas baznīca. Kad jau biju saņēmusi Pirmo svēto Komūniju, lestināšanas sakramentā sev kā otro izvēlējos Annas vārdu, tā ka šodien ir arī mana vārdadiena. Katru gadu, ja iespējams, braucu no Upesciema uz šejieni svinēt Annas dienu un mūsu draudzes svētkus, jo Annas diena man ir svarīga. Arī abas vecmammās bija Annas. Un, kā zināms, Annas ir saimnieces, iespējams, pateicoties tam, esmu laba saimniece. Arī māsa Anna cep brīnišķīgas kūkas, ar ko šodien cienā visus, kas ir atnākuši. Šī, kā uzskatu, ir mana baznīca, lai gan apmeklēju arī citu draudžu baznīcas. Sirdī šī ir mana, jo te esmu kristīta, gājuši pie Pirmās svētās Komūnijas, laulājusies, te kristīti mani bērni, te svinu svētkus un šo baznīcu turpina apmeklēt radnieki, dzimtas pārstāvji, kas šeit dzīvo. Bērzu baznīca man ir svarīga, vienmēr to esmu atbalstījusi materiāli, un, ko varējusi, palīdzējusi,” atzina novadniece, piebilstot, ka šajā svētku dienā viņai ļoti patika procesija, bet koncerts bija vienkārši brīnišķīgs.

Draudzes vecākā. Iveta Raciborska teica paldies tiem, kuri ar darbu, rūpēm, finansiālu atbalstu un klātbūtni palīdz draudzei un baznīcai: “Par baznīcu jā rūpējas visa gada garumā. Ir cilvēki, ar kuriem ikvienā gadalaikā varam sazināties un risināt problēmas. Tie ir Andris Ikstens, Jānis Pugačs, Valdis Bogdans (risina tehniskos jautājumus, piemēram, sniega tīrīšanu, zāles pļaušanu), Ilga Lazdiņa (kārtro lietvedību, raksta projektus), Anna Kriviša (publicē informāciju “Facebook” lapā), Iveta Berne (vada procesiju), Adrija Šustere (stāda puķes un sakopj puķu dobes), Signija Žeikare (gādā par tīrību baznīcā). Paldies dziedātājiem, dekorēšanas komandai – Lāsmāi, Irīdai un Renātei, paldies Laurim Ikstenam par sadarbību, pašvaldībai par finansiālu atbalstu, Birutai Bogdanei un pagasta pārvaldes komandai, paldies visiem, kuri atbalsta, ziedo un palīdz! No sirds esmu pateicīga, ka, lūdzot palīdzību, nekad neesmu saņēmusi atteikumu.” Pēc svētkiem draudzes vecākā atzina, ka draudzē nebūtu tādas aktīvas darbības, ja nebūtu tāda prāvesta: “Īstenībā viņš ir pamats mūsu draudzes dzīvei. Prāvests mūs visus satur kopā, tikai, pateicoties viņam, mēs darbojamies. Jo tā komunikācija, kāda ir mums, ir apbrīnas vērtā. Gribu novēlēt, lai arī citās draudzēs ir tik viegla un patīkama komunikācija, kāda ir mūsu draudzē ar mūsu prāvestu.”

Dāvā ziedus dzimtajai baznīcai. Sociālajos tīklos pirms svinībām kopienas cilvēkiem izskanēja aicinājums palīdzēt ar ziedu sagādāšanu baznīcai. Atsaucība, kā atklāj draudzes vecākā, bija ļoti liela. Daļa no ziediem – lilijas – atceļoja no Gulbenes. Šīs pašu audzētās puķes dāvāja Mičuļu ģimene, kuras saknes meklējamas Bērzipilī.

Baznīcas dārzā. Svētku izskaņā klātesošos vienoja jauka kopā būšana pie svētku mielasta, satikšanās prieks un sirsnīgas sarunas. Kopumā, kā atzina draudzes vecākā, ir gandarījums, ka reizi gadā var sarīkot šādus svētkus cilvēkiem: “Priecājamies, ka bija daudz klātesošo no citām draudzēm, ka ļaudis nāca klāt un teica paldies.”

Lappusi sagatavoja A.Socka

Foto - A.Kirsanovs

Pirmais solis ceļā uz sapņiem un iespējām

Izlaidums nav finišs – tas ir pirmais solis ceļā uz sapņiem un iespējām. Dodoties pasaulē ar zināšanām, drosmi un pārliecību – nākotne pieder tiem, kas uzdrošinās. Šogad ne vienmēr vieglajā ceļā uz sapņu piepildījumu dosies 104 Balvu novada vidusskolu 12.klašu absolventi un 20 četrgadīgās profesionālās izglītības programmu beidzēji. Izlaidumus nosvinējuši arī astoņi viengadīgo profesionālās izglītības programmu audzēkņi. Pedagogu un vecāku laba vēlējumu pavadi, līdz ņemot vidusskolā iegūto zināšanu bagāžu, šie jaunieši nonākuši pie nozīmīga profesijas izvēles sliekšņa. Kurp viņus aizvedīs dzīves ceļš, rādis laiks, bet pagaidām absolventi jūtas cerību un labas gribas spānoti.

Balvu Valsts ģimnāzijas 12.b klase. “Šī ir mana sirds klase. Katrs no viņiem ir spilgta un unikāla personība, bet kopā mēs esam neuzvarama komanda un viena liela, saliedēta ģimene. Mani divi drosmīgie puisi – **Jānis** un **Kristiāns** – un desmit burvīgās meitenes – **Antra, Deina, Elīna, Ailena, Una, Nataļja, Paula, Anniņa, Sanija** un **Alīna** – skolas gados ir pierādījuši, ka viņiem nav neiespējamu lietu. Viņi ir īsti radošu ideju ģeneratori un meistari izeju rašanā no jebkuras situācijas. Viņus visus raksturo nerimstoša enerģija, neviltota izpalīdzība, spēja draudzēties no visas sirds un nesavtīgi atbalstīt vienam otru. Spilgti, mērķtiecīgi un reizēm mazliet vējaini, taču vienmēr patiesi un neatkārtājami. Šie jaunieši atstāj skolas solus ar degošām acīm. Esmu pilnībā pārliecināta, ka viņus gaida lielas uzvaras un skaista nākotne. Lai vējš spārnos, mani mīļie, un izdodas iekarot pasauli!” vēl klases audzinātāja Irina Kovšova.

Balvu Valsts ģimnāzijas 12.a klase. Foto 1.rindā (no kreisās): skolas direktore Kristīne Lele un klases audzinātāja Rudīte Priedeslaipa; 2. rindā: **Sindija Saide, Sindija Pauliņa, Anastasija Uglovskā, Jūlija Antonova, Sendija Sejāne**, 3.rindā: **Matvejs Valujevs, Niks Nikolajevs, Leo Eliass Morozs, Mārcis Salmanis, Mareks Miks Zelčs**, 4.rindā: **Artūrs Pušpurs, Ralfs Juliāns Sirmāis, Rītvārs Avotiņš, Armands Čugurovs, Edgars Dičevskis, Raivis Eņģis**. Aiz kadra palikuši: **Daniels Stahovskis, Ņikita Petrovs** un **Mārcis Ingemārs Žogota**. “Klases spēks slēpās katrā atsevišķi un visos kopā. Draudzīgi, izpalīdzīgi, sirsnīgi, atbildīgi, radoši, apveltīti ar daudziem talantiem un humora dzirksti, gatavi jaunim izaicinājumiem, mērķtiecīgi un ar lieliskām prasmēm sadarboties. Atmiņā paliks skaistais Žetonu vakars, dalība “ČēČē” čempionātos, kopīgās ekskursijas, laivošana, slēpošana un citi pasākumi. Jaunieši, kuri apzinās, ko grib, un ir ceļā uz mērķu sasniegšanu. Lai izdodas!” novēl klases audzinātāja Rudīte Priedeslaipa.

Rekas vidusskolas 12.klase. Klases audzinātāja Inese Cibule savus audzēkņus salīdzina ar cipariem: **Agnese Logina**: “1” – līderības un neatkarības skaitlis, kas simbolizē drosmi, pārliecību un vēlmi sasniegt mērķus. Agnese ir uzņēmīga, aktīva un nebaidās uzņemties atbildību. **Alekss Dzērve**: “2” – gudrības un noslēpumu skaitlis, kas saistās ar domāšanu, zināšanām un garīgumu. Aleksam patīk analizēt, mācīties un meklēt dzīves dziļāko jēgu. Dažreiz viņš var šķist noslēgts vai pārāk nopietns. **Māra Circene**: “3” – radošuma un prieka skaitlis, kas saistās ar optimismu, komunikāciju un talantiem. Māra ir sabiedriska, jautra un idejām bagāta, viņai patīk izpausties mākslā, mūzikā vai runā, ātri iegūst draugus. **Andris Martinovs**: “4” – brīvības un piedzīvojumu skaitlis, kas simbolizē kustību, pārmaiņas un vēlmi izbaudīt dzīvi. Andris ir enerģisks, zinātkārs un drosmīgs. Viņam patīk ceļot, izmēģināt jaunas lietas un iepazīt jaunus cilvēkus. **Loreta Kamzola**: “5” – mīlestības un ģimenes skaitlis, kas simbolizē rūpes, sirsnību un atbildību. Loreta ir ļoti

gādīga un vienmēr cenšas palīdzēt tuvākajiem. Viņai ir svarīga ģimene, draudzība un harmoniskas attiecības. **Samanta Slišāne**: “6” – pilnības un jauna sākuma skaitlis, kas apvieno līdera īpašības ar bezgalīgām iespējām. Tas simbolizē sasniegumus, attīstību un spēju sākt visu no jauna. Samanta ir enerģiska, pārliecināta un gatava pieņemt izaicinājumus. **Indriķis Ints Circens**: “7” – stabilitātes un darba skaitlis, kas simbolizē kārtību, disciplīnu un atbildību. Indriķis ir uzticams, praktisks un strādīgs. Viņam patīk plānot un visu izdarīt precīzi. Uz viņu var paļauties grūtās situācijās, tomēr reizēm var būt pārāk nopietns. **Santa Supjeva**: “8” – draudzības un harmonijas skaitlis, kas simbolizē mieru, sadarbību un sapratni. Santa ir ļoti draudzīga, iecietīga un prot labi sadarboties ar citiem. Viņa cenšas izvairīties no konfliktiem un vēlas, lai apkārt valda harmonija. **Ervīns Keišs**: “9” – spēka un panākumu skaitlis, kas simbolizē ambīcijas, mērķtiecību un spēju sasniegt lielus rezultātus. Ervīns ir uzņēmīgs, neatlaidīgs un labs organizators. Viņš prot vadīt citus un bieži tiecas pēc panākumiem, spēcīga personība. **Valērija Logina**: “10” – labestības un līdzjūtības skaitlis, kas simbolizē cilvēcību un vēlmi palīdzēt pasaulei. Valērija ir atsaucīga, saprotoša un emocionāli bagāta. Viņai rūp citu cilvēku jūtas, cenšas padarīt pasauli labāku.”

BPVV 12.a klase. Klases audzinātāja Inese Circene par saviem audzēkņiem saka tā: “**Ģīta Glāzniece** – centīga, atbildīga, labsirdīga un komunikabla, uz viņu vienmēr var paļauties, nekad neatsaka palīdzību, iesaistās aktivitātēs pati un motivē arī pārējos. Pārstāvējusi skolu olimpiādēs, konkursos, zinātniski pētniecisko darbu lasījumos, iesaistījusies brīvprātīgajā darbā, kā arī labi dejo tautiskās dejas un dzied. Gitai piešķirta Latvijas simtgades stipendija par sasniegumiem mācībās, sabiedrisko aktivitāti un ieguldījumu savā skolā. **Evīta Lielpētere** – nopietna, radoša un centīga mācībās. Evīta bijusi atbildīga klases vecākā un uzticams audzinātājas palīgs, aktīvi iesaistījusies brīvprātīgajā darbā. Piemīt muzikālie talanti, ko parādījusi, dziedot skolas ansambli, spēlējot saksafonu un klavieres. Apbalvota ar Latgales plānošanas reģiona pateicības rakstu par labām un teicamām sekmēm mācībās un aktīvu dalību skolas un novada sabiedriskajā dzīvē. **Markuss Kuzmins** – mierīgs, pieklājīgs, izpalīdzīgs un atbildīgs, izceļas ar klušu pašpārliecinātību. Centīgs mācībās, ļoti labi

padodas angļu valoda, ir pārstāvējis skolu olimpiādēs un zinātniski pētniecisko darbu lasījumos. Aizraujas ar dator tehnoloģijām. **Enija Astreiko** – draudzīga un pozitīva, mācībās cenšas visu izdarīt pēc iespējas labāk, pievēršot uzmanību detaļām un kvalitātei. Ļoti labi padodas valodas, ir pārstāvējusi skolu gan latviešu, gan angļu valodas olimpiādēs. Enijai piemīt labas komunikācijas un argumentācijas prasmes, spēj uzņemties līderību, kad tas nepieciešams. **Alise Andrejeva** – aktīva, atklāta, sabiedriska un vienmēr ar savu viedokli. Viņai ir daudzpusīgas intereses – ļoti patīk volejbols, pārstāvējusi skolu sacensībās dažādos sporta veidos, dziedājusi skolas ansambli, aizraujas ar skaistumkopšanu. **Mikus Čubars** – centīgs, pieklājīgs un pozitīvs jauniešs ar cieņpilnu attieksmi pret apkārtni. Draudzīgs, komunikabls, patīk pajokot un gandrīz vienmēr redzams smaidīgs. Atbildīgs un strādīgs, aizraujas ar auto un moto tehniku. **Markuss Mednis** – izceļas ar dzīvīgumu un enerģiju, piemīt labas komunikācijas un uzņēmējdarbības prasmes. Ieguvis godalgotas vietas skatuves runas konkursos, lieliski novadījis daudzus skolas pasākumus un arī brīnišķīgi dzied. **Niks Āboltiņš** – jauniešs ar saviem uzskatiem par dzīvi, prot pamatot savu viedokli. Labi padodas angļu valoda, ir pārstāvējis skolu angļu valodas olimpiādē. Aizraujas ar veselīgu dzīvesveidu un sevis uzturēšanu labā fiziskajā formā. **Dominika Biuka** – sabiedriska, patīk būt draugu kompānijā un labi pavadīt laiku. No mācību priekšmetiem labi padodas krievu valoda. Aizraujas ar mūziku – patīk dziedāt un prot arī spēlēt ģitāru. **Artūrs Plešanovs** – sabiedrīks, draudzīgs un vienmēr kustībā. Labprāt pavada laiku kopā ar vienaudžiem, ir atsaucīgs, izpalīdzīgs un ļoti komunikabls.”

Baltinavas vidusskolas 12. klase. Foto no kreisās: **Jānis Logins, Dagnija Antonova**, klases audzinātāja Inta Ludborža, **Andris Astratovs**, skolas direktors Imants Slišāns, **Aivita Šolina, Anniņa Antonova**. “Daudzpusīgi, aktīvi, sportiski, sabiedriski jaunieši. Olimpiāžu, konkursu, sacensību dalībnieki. Skolēnu domes pārstāvji, dziedātāji, dejojāji. Katrs no viņiem darbojās dažādās jomās. Pašpietiekami – prata ar visu tikt galā paši saviem spēkiem, tikai reizēm bija nepieciešamas padoms,” tā par saviem audzēkņiem saka klases audzinātāja Inta Ludborža. Viņa novēl: “Lai turpmākajā ceļā pavada veiksmē! Lai sapņi piepildās!”

BPVV Komercczinību programmas 4. kurss. Audzinātāja Lienīte Galvanovska apgalvo, ka katrs kurss paliek atmiņā ar ko īpašu: “Šis bija mierīgs, nosvērts un saliedēts puīšu kurss, kurā aiz klusuma slēpās daudz ideju, mērķu un vēlmes sasniegt vairāk. **Armands Graps** – komunikabls, atsaucīgs un smaidīgs. Viņš prata atrast kopīgu valodu ar cilvēkiem un radīt pozitīvu noskaņojumu ikvienā kolektīvā. **Sandis Karpovičs** – kluss un nosvērts, taču mērķtiecīgs. Sportā viņš rada motivāciju, iemācījās disciplīnu un pierādīja, ka panākumi nāk ar neatlaidīgu darbu. **Marko Markus Pastars** – jauniešs, kurš sevi izaicina, darbojoties Zemessardzē. Izturība, vēlme iegūt jaunu pieredzi un nebaidīšanās no izaicinājumiem ir īpašības, kas viņam palīdz virzīties uz priekšu. Novēlu katram atrast savu ceļu, ticēt saviem spēkiem un nekad nepazaudēt vēlmi augt, mācīties un sasniegt iecerētos mērķus. Lai izdodas!”

Mairim arī turpmāk saglabāt mieru, draudzīgumu un spēju bez lieka stresa tikt galā ar visu! **Alens Kuzņecovs.** Novēlu Alenam saglabāt mieru un spēju neuztraukties par daudz! **Tomass Kleins.** Novēlu Tomasam saglabāt mērķtiecību, drosmi, ar pārliecību ejot pa izvēlēto ceļu. **Arvis Ertmanis.** Novēlu Arvim saglabāt pārliecību par saviem spēkiem un atcerēties, ka dažreiz ir vērts būt klāt jau no paša sākuma! **Intars Trahnovs.** Novēlu Intaram arī turpmāk nezaudēt “datoru ģenija” talantu, vienmēr atrodot pareizo risinājumu! **Rihards Vasiļevs.** Novēlu Rihardam vienmēr atrast isāko un ērtāko ceļu uz saviem mērķiem! **Daniels Aleksejevs.** Novēlu Danielam krāt uzvaras, sist *golus* un nezaudēt savus deju karaļa talantus! **Markuss Gagars.** Novēlu, lai nākotnē Markusa business aug tikpat ātri, cik ātri viņš pazuda pēc pēdējās stundas! **Endijs Kleins.** Novēlu, lai nākotnē piepildās visi sapņi – gan rītdienas, gan šodienas!”

atsaucīgs, komunikabls jauniešs, kurš vienmēr ir klāt, lai padarītu atmosfēru dzīvīgu un neaizmirstamu. Reizēm viņa vārdi ir tieši un skarbi, Sandis ir īsts un nelieluķis. **Daniels Mihailovs** – klases apdomīgais un nosvērtais puisis, kurš vienmēr smaida. Viņš nekad nepateiks “nē” un būs izpalīdzīgs. **Norberts Milaknis** – mierīgs un nosvērts, taču reizēm izved no pacietības ar savu runāšanu bez apstājas, bet tieši tas padara viņu neatkārtojamu. **Lauris Palameiks** – garām un bezjēdzīgām runām viņam nav laika, ja saka, tad īsi un kodolīgi. Ir mērķtiecīgs, panāk savu. Kad apkārt kļūst pārāk skaļi, domās Lauris jau maksšķerē. **Diāna Trokša** – jauniešs sava ceļa meklējumos. Reizēm bija sajūta, ka Diānai iekšā ir, bet ārā nenāk. Daudzreiz radās ašas idejas, padodas darbi, bet reizēm nevajadzēja neko,” par saviem audzēkņiem saka klases audzinātāja Ineta Lindenbergā.

Balvu Valsts ģimnāzijas 12.c klase. Balvu Valsts ģimnāzijas vispārējās vidējās izglītības programmas Vides zinātnes un medicīnas kursu komplektu apguva un 12.c klasi absolvēja 9 zinātkāri un mērķtiecīgi jaunieši: **Maksims Bistrovs, Jevgēnijs Jegorovs, Evelīna Kaļva, Rojs Kravalis, Matiss Linnass, Nadīna Līva Logina, Renāte Mūrniece, Ksenija Sņegova** un **Evelīna Žuga.**

BPVV 12.b klase. Klases audzinātājs Gatis Stepanovs katram audzēkņim piemeklējis īpašu novēlējumu: **“Mareks Salmanis.** Novēlu Marekam arī turpmāk saglabāt mieru, neatlaidību un spēju vienmēr tikt galā ar izaicinājumiem! **Elvis Kopāns.** Novēlu Elvim būt tikpat disciplinētam, sasniegt jaunus rekordus smagatlētikā un neaizmirst ik pēc laika paņemt brīvdienu! **Aleksejs Aleksejevs Kozirevs.** Novēlu Aleksejam saglabāt savu mieru, jo dažreiz šķīta, ka viņš ir vienīgais klasē, kuru nevar izsist no līdzsvara. **Mairis Petrovs.** Novēlu

BPVV programmas “Būvzīdājumus galdnieks” 4.kurss. Foto (no kreisās): **Rendijs Kļaviņš,** kursa audzinātājs Gatis Budevičs, **Armands Čirka, Alekss Blonskis.** Aiz kadra palikuši: **Rainers Viskupas, Ginters Ranka.** Kursa audzinātājs Gatis Budevičs savus audzēkņus raksturo kā nelielu, bet saliedētu grupu: “Puiši labprāt iesaistījās dažādu amizantu ideju izpildē, kā arī paši mēdza tādas izplānot. Ļoti atbildīgi, gandrīz vienmēr ar nopietnu sejas izteiksmi. Lai gan mēdza būt brīži, kad septiņas reizes nomērīja, septiņas reizes nogrieza un pat ar cirvīti vēl pietēsa. Šodien viņi vēl ir puiši, bet rīt jau būs viri uz goda!”

Rugāju vidusskolas 12.klase. Šogad uz lielo dzīvi durvis ver 13 Rugāju vidusskolas absolventi – **Mairis Bernis, Megija Bondare, Raitis Kontovs, Karina Trimalniece, Oskars Orlovs, Dairis Stivriņš, Gerda Sietniece, Rēzija Ziemeļe, Paula Lūcija Maderniece, Laura Dārzniece, Samanta Sproģe, Elīna Garā, Madara Dokāne.** Klases audzinātāja Renāte Dobrovoļska audzēkņus raksturo kā saliedētu, draudzīgu kolektīvu, kas pārvarēs jebkurus šķēršļus un grūtības, izcīnīs visas uzvaras, sasniegs augstākos mērķus: “Jaunieši ir lieli sapņotāji, bet arī ļoti čaki darītāji – viņi iet, cīnās un dara, lai sapņus īstenotu. Viņi sevi pierādīja arī kā ļoti gudru klasi – šo mācību gadu liela daļa beidza ar sudraba un pat zelta liecībām, labām un teicamām sekmēm mācībās. Klases vidējais vērtējums bija augsts. Jaunieši ir čaki lasītāji – bija pat izveidojuši savu lasītāju klubu. Ikviens no absolventiem ir atraktīvs un inteliģents. Viņi ir lieliski cilvēki un lieliski draugi. Katram ir savi nākotnes plāni. Novēlu, lai ikvienam piepildās viss, ko sirds vēlas!”

Lappusi sagatavoja I.Tušinska

Skola un bērnudārzs laukos bieži ir sabiedriskās dzīves sirds – vieta, kur notiek ne tikai mācības, bet arī kultūras, sporta un kopienai nozīmīgi pasākumi. Tā ir vienādības zīme kultūrai, dzīvībai, pastāvēšanai, kā arī daļa no vietējās identitātes un vēstures. Cik pieejamas un nodrošinātas ir izglītības iestādes laukos? Cik būtiska loma ir izglītības pieejamībai brīdī, kad jauna ģimene pieņem lēmumu pārcelties uz dzīvi ārpus pilsētas?

“Mediju atbalsta fonda ieguldījums no Latvijas valsts budžeta līdzekļiem”

MAF Mediju atbalsta fonds

Skola lauk

Pēdējos gados arvien biežāk dzirdami stāsti par cilvēkiem, kuri apzināti izvēlas pamest pilsētas vidi un pārcelties uz laukiem. Šī kustība vairs nav tikai romantizēts sapnis par mieru un dabu – tā kļūst par reālu dzīves stratēģiju ģimenēm, jaunaļiem profesionāļiem un uzņēmējiem valstī. Lauki vairs netiek uztverti tikai kā “vietas, no kurām aizbrauc”, bet arvien biežāk kā vietas, uz kurām atgriežas. Taču pārcelšanās nav vienkāršs solis. Tā prasa drosmi, pielāgošanos un spēju pieņemt jaunu ikdienas ritmu, kļūst par apzinātu izvēli, kas atspoguļo sabiedrības attieksmes maiņu pret darbu, dzīves kvalitāti un vidi, kurā audzināt bērnus un veidot nākotni. Īstenojot projektu “Jaunā adrese – lauki”, 21 publikācijā sarunās ar speciālistiem un vietējo kopienu iedzīvotājiem meklēsim atbildes uz jautājumiem, cik liela loma, pārceļoties uz laukiem, ir infrastruktūrai, darba piedāvājumam un vietējai kopienai? Ko Latvija var iegūt vai zaudēt no kustības “no pilsētas uz laukiem”?

Intervija

“Es zinu, ka mēs vēlreiz satiksimsies...”

Nu jau bijušais ilggadējais **Baltinavas vidusskolas direktors IMANTS SLIŠĀNS**, taujāts par vētrām izglītības jomā, atzīst, ka pēdējos gados arvien vairāk un vairāk ir lietas, kas viņam izglītības sistēmā nav pieņemamas: “Galvenokārt valsts limenī, mazākā mērā – arī pašvaldības limenī. Plus Balvu novada domes lēmums par visu lauku vidusskolu reorganizēšanu... Tai pašā laikā gribu piebilst, ka droši vien vajadzīgas pārmaiņas gan man personīgi, gan skolai, jo, kā teicis Rainis, “pastāvēs, kas pārvērtīsies.””

Vietējā kopiena apgalvo, ka Baltinavas vārds nav iedomājams bez Jūsu vārda...

– Es teiktu otrādi. Man sevi grūti iedomāties bez Baltinavas. Te ir mana bērnības sapņu zeme. Te manas tēva dzimtas mājas Bahmatos pie Kūkovas. Te ap mājām aug mani vidusskolēna gados stādītie ozoli, kļavas, ievas, pilādži, bērzi... Pēc studijām Rīgā, LVU ģeogrāfos, 1989. gadā atnācu strādāt uz Baltinavas vidusskolu, jo gribēju dzīvot Baltinavā. Savulaik atteicos no vairākiem karjeras piedāvājumiem, jo man bija svarīgāk palikt Baltinavā...

Liels bija pārstiegums, kad pēc 24 nostrādātiem raženiem darba gadiem nolēmāt atstāt direktora amatu. Kāpēc?

– Sākumā varbūt vajag atbildēt, kāpēc es 2002. gadā kļuvi par direktoru. Kad sāku strādāt skolā, man ne prātā nebija kļūt par direktoru. Man interesēja ģeogrāfija un viss, kas saistīts ar latgaliešu valodu, Latgales kultūrvēsturi, novadpētniecību, bet neinteresēja būt priekšniekam, direktoram, neinteresēja karjera administratīvajā darbā. Taču 2002. gadā, kad Baltinavas vidusskolā bija lielu pārmaiņu laiks, kolēģi uzrunāja mani kandidēt direktora amatam un kolektīvi atbalstīja manu kandidatūru. Es to uztvēru kā pienākumu, jo man nebija vienlīga, kas notiek Baltinavā un mūsu skolā. Es centos šo pienākumu godprātīgi pildīt.

Kāpēc nolēmu atstāt amatu? 24 gadi direktora amatā ir daudz. Esot direktora amatā, ir iespēja darīt lietas, kas ir būtiskas, bet diemžēl jāvelk arī tas lielais bezjēdzīgas birokrātijas, normatīvisma, papīru atrakstīšanās “vezums”, kas gadu no gada paliek lielāks un lielāks. Ir lietas, ko vari ietekmēt, un ir lietas, kas no tevis nav atkarīgas. Ja tu darbojies kādā sistēmā (manā gadījumā – izglītības sistēmā), tad ir trīs iespējas: 1) tu pieņem šo sistēmu un darbojies pēc tās noteikumiem; 2) tu nepieņem šo sistēmu un mēģini mainīt to, kas nav pieņemams; 3) ja tu nevari pieņemt šo sistēmu un nevari mainīt, tad ir iespēja aiziet no šīs sistēmas.

Kas paliks spilgtā atmiņā?

– Gadi paskrējuši neticami ātri, bet atmiņu ir ļoti daudz. Svaigākās šobrīd ir pēdējā skolas diena šī gada 29. maijā, kad katrs bērns, katrs skolēns no pirmsskolas līdz 12. klasei man pasniedza ziedus vai paša zīmētu apsveikumu, kādu dāvaniņu, izteica vēlējumus, pateicības vai vienkārši sirsnīgu “paldis!”. Un kopdziesma “Es zinu, ka mēs vēlreiz satiksimsies...”. Arī 26. jūnija sirsnīgais atvadu *tusinā* ar kolēģiem – skolotājiem un tehniskajiem darbiniekiem. Par to esmu ļoti, ļoti pateicīgs. Atceros arī 1. septembri 2002. gadā, pirmoreiz esot direktora statusā, kad man dāvināja simbolisku skolas atslēgu ar katras klases vēlējumiem. Katra gada spilgtākais notikums laikam gan ir bijis Žetonu vakars – absolventu salidojums. Tie ir vienreizēji svētki, apliecinot piederību skolai, Baltinavai – ar spilgtiem priekšnesumiem, atmiņu stāstiem, latgaliešu valodu... Un svētku izskaņā Baltinavas himna, ko nevar nodziedāt bez saviļņojuma asarām.

Spilgtas atmiņas – izlaidumi, dažādie skolas svētku pasākumi, savulaik rudens velobraucieni, skolas darbinieku kopīgās vasaras ekskursijas utt. Šajos gados bija lemts piedzīvot skolas attīstībai

būtiskus notikumus – sporta halles atklāšanu 2008. gadā, lielo ERAF dabaszinātņu kabinetu projektu 2009.–2010. gadā, Paaudžu centra projektu 2013. gadā, skolas renovāciju (fasādes siltināšanas projektu) 2014. gadā, pirmsskolas iestādes pievienošanu skolai 2016. gadā, starptautiskos skolēnu apmaiņas projektus Comenius un Erasmus+ un daudz ko citu. Par visu, kas paveikts, saku paldies katram, kas darīja, atbalstīja, iedvesmoja!

Neredzējāt jēgu cīņai ar valsts un pašvaldības politiku vēdzirnāvē?

– Uzskatu, ka vienmēr vajag paust savu viedokli un stāvēt par savām vērtībām, savām interesēm (ar to domāju skolas, sava novada, Latgales, pierobežas intereses). Redzēju jēgu cīņai, bet ir lietas, ko izdevās panākt, ir lietas, ko neizdevās panākt. Man arī šodien ir gandarījums, ka, pateicoties mūsu tā laika Baltinavas novada deputātu aktivitātēm, Latvijas izglītības plānošanas dokumentos un MK noteikumos kopš 2018. gada vispār parādījās tāda kategorija kā Eiropas Savienības pierobeža. Bet, kā jau minēju, ir lietas, ko vari ietekmēt, ir lietas, ko nevari ietekmēt vai tas neizdodas.

Vai cīņa ir galā?

– Ja runā par vidusskolas posmu Baltinavā, arī Reķavā un Rugājos, tad jā, sakā, ka tas nu ir fakts, pašvaldības lēmums 2025. gada septembrī ir pieņemts, ka Balvu novadā lauku vidusskolu nebūs. Vienlīga esmu pateicīgs, ka baltinavieši nebija klusētāji, ka aktīvi iestājās par savu skolu gan apspriešanas sapulcē 2025. gada sākumā, gan parakstoties par vidusskolas saglabāšanu 2025. gada rudenī. Paldies Baltinavas skolēnu vecākiem, kuri piedalījās tajā Izglītības komitejas sēdē un Balvu novada domes sēdē, kad izšķīrās lauku vidusskolu liktenis.

Vārda ‘cīņa’ vietā gribētu teikt – vajag pastāvēt par savu pārliecību! Un tas ir aktuāli joprojām.

Vairākus sasaukumus esat deputāts. Cik tīra vai netīra ir politika?

– Konkrēti cilvēki padara politiku tīru vai netīru. Es nepiederu pie tiem, kas uzskata, ka visi “tur augšā” – Saeimā vai valdībā – domā tikai par savu kabatu un iet politikā tikai aiz savtīgiem apsvērumiem. Vienkārši, ja cilvēks ir melīgs, divkosīgs, “pērķams”, jo lielākā amatā viņš ir, jo plašākai sabiedrībai tas redzams. Domāju arī, ka ir būtiska atšķirība būt politikim valsts līmenī vai politikim vietējā pašvaldības līmenī.

Kas jums ir Latgale un pierobeža?

– Latgale ir mana dzimtā zeme, dzimtas saknes, latgaliešu valoda, mana bērnība un mans spēka avots. Vārdos tas varbūt skan ļoti patētiski, bet es to tā arī izjūtu. Jo vairāk zinu par Latgales vēsturi, par tautas likteni, jo vairāk sāp netaisnība, kas notikusi pagātnē un notiek šodien. Un zēl, ka vairums pašu latgaliešu tik maz zina, kādu senu un bagātu kultūru pārstāv latgaļi – latgalieši, Latgale.

Latgale priekš manis – tā ir mana bagātība un mana atbildība! Jā, esam valsts pierobežā. Baltinava ir dažus kilometrus no robežas ar Krieviju, bet katrs cilvēks pats sev rada izjūtu, vai viņš dzīvo nomalē vai nē. Cilvēks piedzimst un iepazīst pasauli no tuvākā uz tālāko. Pasaules centrs ir vieta, no kuras cilvēks nācis. Mans pasaules centrs ir te. Nevis Baltinava ir tālu no Rīgas, bet Rīga ir tālu no Baltinavas. Lai gan, globāli raugoties, Latvija ir tik maza, ka mums viss savā valstī ir tik tuvu.

Kādi ir lielākie izaicinājumi, ar kuriem arī turpmāk būs jāsaprotas mazajām lauku skolām pierobežā?

– Turpinās samazināties pierobežas iedzīvotāju skaits, līdz ar to arī skolēnu skaits. Centralizācijas politika, ko īsteno gan valsts līmenī, gan pašvaldības līmenī. Ārpus centra vieglāk ir kaut ko aizslēgt, likvidēt, nekā tur ieguldīt resursus un enerģiju, lai saglabātu. Diemžēl pie varas esošie iet vieglāko ceļu, tāpēc arī turpināsies skolu slēgšana vai to posmu samazināšana laukos un mazpilsētās. Tas notiek ne tikai pierobežā, bet gandrīz

Patriots. Imants Slišāns nešaubās, ka Baltinava nepazudīs.

visā Latvijā, izņemot Pierīgu. Mazajām lauku skolām arvien lielāks izaicinājums būs arī pedagogu kadru nodrošinājums. Tur, kur vidusskolu vietā paliks pamatskolas, samazināsies pedagogu darba apjoms daudzos mācību priekšmetos. Vai jaunie pedagogi izvēlēšies strādāt mazās skolās ar neskaidru nākotnes perspektīvu? Te jābūt īpašai mazo skolu atbalsta valsts programmai.

Nereti mēdz teikt, ka, slēdzot bērnudārzu vai/un skolu, vietējā kopiena lemta pelēcībai?

– Tā tas parasti ir. Mūsu novada Upīte ir pozitīvs izņēmums, kur pēc skolas slēgšanas plaukst un dzīvo Upītes kultūrtelpa! Te izšķirošais ir cilvēka faktors. Prieks, ka dzejnieka, kultūras darbinieka, novadpētnieka, īsta savas zemes saimnieka Ontona Slišāna ideāli dzīvo, ka viņa bērni un mazbērni, vietējā kopiena Upīti attīstījuši par dzīvīgu, modernu, latgalisku kultūrvietu, ko pazīst visā Latvijā.

Cik šobrīd, Jūsaprāt, pieejamas un nodrošinātas ir izglītības iestādes laukos?

– Skolu tīkls “saraujas”, attālumi līdz skolām pieaug. Protams, ne jau visu izšķir kilometri, bet, slēdzot lauku skolas, arvien lielāka finanšu nasta no valsts maka tiek pārliekta uz lauku cilvēku – vecāku – vai pašvaldības maciņiem. Ja uz skolu jānēro tālāks ceļš, ja skolēnam jādzīvo dienesta viesnīcā, par to maksā vecāki vai varbūt pašvaldība. Skolas slēdzot, mēģina taupīt, bet uz kā rēķina?

Droši vien bagātākās pašvaldībās ir labāks skolu materiāltehniskais nodrošinājums, tomēr izšķirošais ir cilvēka faktors, – lai būtu bērni un labi pedagogi, bet interaktīvie ekrāni un citas modernās tehnoloģijas ir otrā plānā.

Vai mēs neaizveram durvis tām ģimenēm, kuras apsver lēmumu pārcelties uz dzīvi ārpus pilsētas?

– Protams, katras iestādes (valsts vai pašvaldības) slēgšana, katra pakalpojuma samazināšana laukos atkal un atkal liek uzdot jautājumus: vai šai vietai ir nākotnes perspektīva, vai bērniem un mazbērniem te palikt uz dzīvi? Un tas ir valsts reģionālās politikas jautājums. Precīzāk sakot, šīs reģionālās politikas trūkuma sekas. Nav otras tādas valsts Eiropas Savienībā, kur ir tik liela iedzīvotāju koncentrācija galvaspilsētas reģionā. Pierīgā trūkst vietu pārpildītajās skolās un bērnudārzos, bet pārējā Latvijā iztukšojas. Paldies Dievam, mūsu pusē (Baltinava-Upīte-Reķova-Šķilbani-Briežuciems) ir vēl diezgan daudz jaunu ģimeņu ar bērniem, darbīgu uzņēmēju, spēcīgu zemnieku saimniecību. Tāpēc arī, piemēram, aizvadītajā mācību gadā pirmsskolas grupiņās Baltinavā bija 50 bērni – tas ir daudz pierobežas lauku teritorijai.

os – tā ir sirds

“Mediju atbalsta
fonda ieguldījums no
Latvijas valsts
budžeta līdzekļiem”

MAF

Mediju atbalsta fonds

Kā vērtējat nemitīgās pārmaiņas un izmaiņas izglītības jomā? Kurp mēs ejam?

– Par šo jautājumu varētu plaši stāstīt. Atceros Atmosdas laiku – 80-to gadu beigas un 90-to gadu sākumu, kad sāku strādāt skolā. Tad vecā padomju birokrātija bija sabrukusi, bet jaunā birokrātija nebija izaugusi. Nemitīgās pārmaiņas un izmaiņas nogurdina, bet vēl vairāk nogurdina pieaugošais normatīvisms, birokrātija, nenormālā atrakstīšanās. Skolotājiem, arī skolas vadībai, arvien vairāk jāsaraksta, jāapraksta, arvien vairāk bezjēdzīgu *papīru*, dokumentu, kas *apēd* enerģiju un atņem laiku, ko varētu veltīt reālam darbam ar bērniem, vecākiem, sadarbībai ar kolēģiem. Pašvērtējuma ziņojumi, attīstības plāni un visādi skolas darbu reglamentējošie dokumenti kļuvuši par gariem daudzlapu *palagiem*, kas pilni ar gudriem vārdiem (bērncentrēts, jēgpilns, diferenciācija, individualizācija, personalizācija utt.), bet kuriem ļoti maz jēgas. Īsi sakot, man nav gaišu ilūziju par to, kurp iet izglītības sistēma. Varu tikai izteikt apbrīnu un pateicību, ka, par spīti visam tam bezjēdzības slogam, pedagogi – savas jomas entuziasti – strādā skolā un māca bērnus!

Esat iecelts par Atzinības krusta komandieri. Kādas pārdomas raisās, atminoties apbalvojumu saņemšanas mirkli?

– Tas bija 2021.gadā. Man ir liels gandarījums, ka šis valsts apbalvojums man ir tieši par latgaliešu valodas un latgaliskuma stiprināšanu. Tas ir spēcīgs stimuls turpināt darboties šajā virzienā. Paldies baltinaviešiem, kas mani izvirzīja apbalvojumam! Apbalvojuma saņemšanas pasākumā Valsts prezidenta pili biju kopā ar meitu Ievu. Atbildes vārdus pēc apbalvojuma saņemšanas teicu latgaliešu valodā. Šis notikums palicis spilgtā atmiņā.

Latvijā Jūs pazīst kā cilvēku, kurš Nacionālajā teātrī aizvietojis teātra leģendu Uldi Dumpi. Kas ir vieglāk vai sarežģītāk – vadīt skolu vai stāties teātra mīļu priekšā?

– Gan vienā, gan otrā gadījumā tā ir liela atbildība. Vai uz teātra skatuves, vai skolas direktora amatā – galvenais darīt no sirds un ar savu pārliecību. Tiesa gan, spēlējot teātrī, katrā izrādē no publikas saņem milzīgu pozitīvas enerģijas devu. Tas ir neaprakstāmi. Esmu ļoti pateicīgs liktenim par daudzajiem gadiem, kas pavadīti “Palādu” kolektīvā, un par iespēju spēlēt uz Nacionālā teātra skatuves!

Vai joprojām uzskatāt, ka stiprākie ļaudis ir tie, kas paliek?

– Jā! Un te es domāju palikšanu ne tikai fiziski – palikt dzīvot savā zemē, dzimtajā novadā, dzimtajā vietā, bet arī palikt uzticīgam savām vērtībām, saviem ideāliem. Stipri ļaudis paliek pie savas pārliecības un vērtībām arī tad, ja ar tām ir mazākumā.

Latgaliskums Jūsos ir jaušams no matu galiņiem līdz papēžiem. Kas jādara, lai to nepazaudētu arī jaunā paaudzē?

– Tas ir kopīgs pienākums, kas jāveic ģimenei, skolai, pašvaldībai, valstij. Protams, pirmkārt, latgaliskums un dzimtā valoda nāk no ģimenes, bet arī mūsu Latvijas valsts likumdošanā skaidri pausts atbalsts latgaliešu valodai. Piemēram, Valsts valodas liku-

2026.gada 26.jūnijs. Baltinavas vidusskolas darbinieku kolektīva kopbilde. “Sirsnīgs PAĻDIS kolēģiem par *tusiņu*, noslēdzoties pēdējai darba dienai direktora amatā! Kā tajā “Čikāgas piecišu” dziesmā, – es zinu, ka mēs vēlreiz satiksimies, tikai jautājums ir, kad tas būs un kur...,” smaidot teica direktors.

mā ir noteikts, ka valsts nodrošina latgaliešu valodas aizsardzību un attīstību. Latviešu vēsturisko zemju likumā skaidri pateikts, kādi ir valsts un pašvaldības (!) pienākumi attiecībā pret latgaliešu valodu: “Valsts un attiecīgās pašvaldības nodrošina latgaliskās identitātes un kultūrvēsturiskās vides saglabāšanu un ilgtspējīgu attīstību, tostarp veicinot latgaliešu valodas kā latviešu valodas paveida apguvi, tai skaitā izglītības iestādēs, un lietojumu publiskajos pasākumos un ikdienas darbā, kā arī atjaunojot un vidē izmantojot vietvārdus latgaliešu valodā, tai skaitā ceļa zīmēs, vietu un ielu nosaukumos.” Ja šis likuma normas tiks ievērotas (tā tam jābūt tiesiskā valstī), tad tas arī palīdzēs jaunajai paaudzei nepazaudēt latgaliskumu.

Kā saglabāt savu identitāti?

– Ja runā par identitāti tādā nozīmē kā par savu valodu, tautību, tad mans aicinājums latgaliešiem runāt latgaliski kā ikdienā, tā svētkos, runāt latgaliski ar bērniem, mazbērniem. Mūsu valoda ir tas, ar ko mēs esam unikāli, bagāti un interesanti pārējai pasaulei. Vienmēr dzīvē to esmu izjutis kā pievienoto vērtību. Ja runā par savu identitāti visplašākajā nozīmē, tad ļoti vienkārši – esi tas, kas tu esi!

Kādas ir Jūsu nākotnes ieceres?

– Dod Dievs, ka man būs vairāk laika, ko veltīt lietām, kas man ir ļoti svarīgas un sirdij tuvas. Bet ir tāds teiciens: “Ja gribi sasmidzināt Dievu, izstāsti viņam par saviem nākotnes plāniem.”

Jums nav sveša žurnālistika, turklāt esat strādājis arī laikrakstā “Vaduguns”. Par ko medijiem jāraksta vairāk, lai stiprinātu izglītības iestādes Latgalē?

– Medijiem, protams, jāraksta, jārunā par aktuālām lietām, par skolām, izglītību. Paldies “Vadugunij” par problēmjautājumu aktualizēšanu! Laikraksts ir arī pietiekami daudz rakstījis par skolu tikla reformu, par novada slēgto skolu likteņiem.

1989.gada 1.septembris. Pirmā skolas diena Baltinavas vidusskolā. “Mana mīļā audzināmā klase (no 4. līdz 12.klasei), kas bija Baltinavas 1998.gada absolventi,” lepojas direktors.

Kāda Baltinava būs pēc 10 gadiem?

– Desmit gadi ir īss laika posms. Viena lieta – kādu es gribētu redzēt Baltinavu pēc 10 gadiem, otra lieta – kāda tā varētu būt pēc 10 gadiem, prognozējot optimistiskāko un pesimistiskāko scenāriju. Dzīvosim, redzēsim un parunāsim 2036.gadā (lai Dievs dod!).

Apraksts

“Kāda ekonomija, ja zaudējam cilvēkus?”

Zemnieku saimniecības “Vītolī” saimnieks VIKTORS SOBOLS ir viens no aktīvās kopienas cilvēkiem, kurš uzskata, ka, slēdzot vai reorganizējot izglītības iestādes, izniks arī dzīvība laukos: “Apkopoju 15 iesniegumus Balvu novada domei no bērniem un viņu vecākiem ar lūgumu pārskatīt pieņemto lēmumu par vidējās izglītības posma pakāpenisku slēgšanu Rekavas vidusskolā. Lūdzām rast iespēju piedāvāt izvēli mūsu bērniem turpināt izglītību dzimtajās skolās 10.klasē.”

Viņš, vācot iesniegumus, secinājis, ka 10 jaunieši vēlējās turpināt iegūt vidējo izglītību Rekovā: “Domē mūs nobumbulēja, pavēstot, ka tikai Viļakas vidusskola ir vienīgā pieejamības skola. Pēc novada pašvaldības speciālistu teiktā izriet, ka visiem jābrauc vai nu uz Viļaku, vai uz Balviem.” 9.klases absolventa Kristera tētis neslēpj izbrīnu, ka neviens nav ne aptaujājis, ne uzklusījis piecpadsmit vecāku viedokli. Viņaprāt, aplami cerēt, ka jaunieši izvēlēšies mūsu novada skolas, jo nelabvēlīgais lēmums mudina, pat spiež doties uz kaimiņnovadu skolām. “Vai tiešām nevarēja noskaidrot, kur plāno mācīties mūsu bērni?! Pārsvārā tā ir Rēzekne, Malnava un Rīga. Mēs vienkārši zaudējam bērnus. Politikiem vēlētos pajautāt, par ko viņi domā. Vai tas ir tālredzīgs

lēmums, lemjot par novada izaugsmi un attīstību? Otrkārt, vai ir apzināts, cik skolotājus mēs zaudēsim? Viņi vienkārši ies projām no darba. Ja aizslēgs vidusskolu, pieļauju, ka nevarēs *pavilkt* pat deviņas klases, jo nebūs pedagogu. Aptaujājot skolotājus, sapratu, ka viņiem nav konkrēta piedāvājuma, kas un kā būs nākotnē – cik būs stundu, kāda būs alga... Visapkārt valda neziņa... Kāda nākotne? Tukši lauki.”

Viktors nešaubās, ka pirmsskolas izglītības iestāžu un skolu reorganizācija vai slēgšana atstās negatīvu iespaidu uz kopienas aktivitātēm, kā arī vēlmi cīnīties par savu pagastu. “Pilnīgi noteikti. No aptaujātajiem vecākiem 3-4 ģimenes jau tagad apsver iespēju doties projām no Latvijas. Viņus te vairs nekas netur. Turēja skola, kamēr mācījās bērni.” Zemnieks apsmaida politiķu, kas laiskojas varas augstākajos koridoros, izstrādātie smalkie plāni pierobežas stiprināšanā un ekonomiskās izaugsmes veicināšanā, tostarp par lielpilsētu iedzīvotāju tendenci atgriezties laukos. “Kādas mulķības. Lai stiprinātu laukus, pirmkārt, nepieciešama skola un bērnudārzs. Otrkārt, sakārtota infrastruktūra. Dēlam palīdzētu veidot savu saimniecību, ja būtu perspektīva. Kāda jēga kalt nākotnes plānus, ja mazbērniem nebūs ne dārziņa, ne skolas?! Ko viņiem šeit darīt?” vaicā saimnieks.

*Turpinājums 11.lpp.

* Par publikāciju “Jaunā adrese – lauki” saturu atbild SIA “Balvu Vaduguns”.

Fakts, kas nav ņemts vērā. Viktors Sobols uzskata, ka izglītības jomas speciālisti nav ņēmuši vērā faktu, ka Rekavas vidusskolas pastāvēšanai pietrūkst tikai vienas klases: “Ja mainītu politiku un nešķirotu tos *grozus*, tad situācija būtu citādāka. Kādus *grozus*? Atnāk skolēns uz Rekavas vidusskolu un viņu nepieņem mistisko *grozu* dēļ, jo, lūk, viņš ir mācījies citus mācību priekšmetus. Visu var mācīt, visu var labot. Zinu, ka 3-4 bērni netika pieņemti. Bērnu būtu vairāk, ja šie *grozi* būtu sakarīgi. Bērnudārzā bērnu pietiek. Sanāk tā, ka viena vai divu gadu dēļ nolikvidējam vidusskolu.”

Sagatavoja E.Gabranovs

Stāsts par radošu pāri

Dzīve kā mākslas darbs. Kā salikt šo puzzle?

Guntra Gibala

No pilsētas dunas un Lucavsalas mazdārziņa līdz istiem Latgales džungļiem, kur bebrī diriģē ezera limeni, bet māksla dzimst no būvgružu kaudzē savītām koku saknēm. Šis ir stāsts par radošu pāri – AIGARU un AGITU ZEMĪŠIEM, kuri nebaidījās pamest Pierīgas komfortu, lai dotos nezināmajā, iemācītos nedzīvot nākotnes ilūzijās un atklātu, ka visa pasaule var ietilpt vienā izcilā biešu zupas šķīvi un pašu brūvētā priežu skuju dzērienā.

Šodien viņu saimniecība ir kļuvusi par vietu, kur satiekas neskartā daba un drosmīgas idejas, piesaistot arvien vairāk ziņkārīgu ciemiņu. Katrs pašu rokām paceltais baļķis un meža ielokā radītais mākslas darbs liecina par neatlaidību, kas palīdzējusi pārvarēt pirmos lauku dzīves izaicinājumus. Tas nav tikai stāsts par pārcelšanos, bet gan par pilnīgu dzīves filozofijas apvērsumu, kas pierāda, ka laime slēpjas vienkāršībā. Dzīvesstāsts, kas atklāj, kā Latgales klusumā iespējams uzbūvēt pašiem savu unikālo pasauli un iedvesmot citus sekot saviem sapņiem.

1.NODAĻA Ceturtnā stāva ilūzija un liktenīgais rudenīgais zvans

Katram stāstam par jaunu sākumu ir savs priekšvārds, un Zemišu ģimenes gadījumā tas meklējams pagājušā gadsimta Latvijā. Šajā stāstā pilsētas un to lomas ir savijušās spoguļattēlā: Agita ir dzimusi Rīgā, savukārt Aigars – Jūrmalas jūras vējos. Viņu kopīgais enkurs ilgstoši bija Ogre. “Mēs esam pagājušā gadsimta cilvēki,” sarunas sākumā ar sev raksturīgo, silto humoru nosaka Agita, piebilstot: “Esam piedzīvojuši Padomju Savienību, tās sabrukumu, gadsimtu miju un dažādus režimus. Ķīniešiem ir tas skarbaiss vēlējums – kaut tu dzīvotu pārmaiņu laikos. Bet ziniet ko? Mēs visu mūžu dzīvojam pārmaiņu laikos un laikam jau esam pie tā pieraduši.”

Atminoties bērnību, Aigars smejas par savu pirmo sastapšanos ar daudzstāvu apbūvi, kad tētis – mehāniķis pēc profesijas – ieguva darbu un dzīvokli jaundibinātājā Ogres trikotāžas kombinātā: “Mēs pārvācāmies no Jūrmalas, kur bijām redzējuši tikai divstāvu māju ar dārzu, bet otrajā stāvā nemaz nebijām bijuši. Kad mani trīs gadu vecumā uzveda Ogres dzīvokļa ceturtnajā stāvā, šķita, ka kāds spēks grib pārraut mani pāri balkona margām. Sabijies nometos rāpus un ierāpoju istabā, lai izbēgtu no šīs sajūtas. Kad paaugos, labprāt palīdzēju kaimiņiem, kuriem bija aizcirtušās durvis. Tās atvēru, pārrāpīties pāri balkoniem un ielienot pa logu. Bailes no augstuma biju pārvarējis, taču sajutu tās atgriežamies, kad vajadzēja iekļāt mājas jumtu Meirovā.”

Gadi gāja, pilsētas mainījās, un abi mākslinieki radošo enerģiju kādu laiku realizēja Rīgā un Lucavsalas mazdārziņā. Tur, starp galvaspilsētas dārza vagām, Agita atklāja savu patieso kaislību – rūpēties par zemi, stādīt, ravēt un radīt skaistumu no nekā. “Man vienkārši sanāca. Mēs Lucavsalā dabūjām dārziņu, izplāvām, sakopām... Mums ir tāda daba – mēs ieejam teritorijā, sakopjam to,” viņa saka. Un tad nāca pavērsiena punkts. Viļākā dzīvoja šūšanas zīmola radītāja Agnese Lūse. Kādu laiku mēģinājusi iekarot Rīgu, viņa kopā ar vīru, Ivaru Lūsi, nolēma atgriezties dzimtajā pusē. Viņas vīrs, dzimis rīdzinieks, toreiz esot noteicis: “Ko mēs te, pilsētas šaurībā, spiedīsimies un cīnīsimies ar Rīgas krikumiem? Braucam uz laukiem!” Pēc pārcelšanās uz Viļaku Agnese ātri vien saprata, ka pilsētas burzma viņu vairs nesaista. “Viņa aicināja mūs ciemos. Aizbraucām vienu reizi, otru reizi. Un vienā dienā Agnese mums pēkšņi jautā: “Klau, vai jūs uz laukiem negribat?” Mēs saskatījāmies un teicām: “Gribam!” Bet mums vajadzēja ainavu – lai ir ezers, ūdens, kāda upīte,” atminas Aigars. Agnesei mātes mantojumā bija privatizācijas gadu sākumā iegādāts zemes gabals – investīcija, kas toreiz tika veikta “juku laikos”, lai glābtu un pārvērstu naudu zemē. “Nākamajā dienā visi devāmies skatīties. Priekšā gaidīja rudenīgi džungļi, cilvēka augstuma zāle un mežonīgi ērkšķu krūmi. Mēs izgājām tiem džungļiem cauri. Kājas saskrāpētas, zāle slapja, bet mēs sapratām – šis ir mūšējais. Gatavojāmies, protams, kādus trīs gadus, šķetinājām vaļā Rīgas saistības, bet pašu lēmumu... to pieņemām tik dabiski, ka pat nepamanījām,” atceras Aigars.

Pateicīgi. Aigars ar Agitu un Molliju, baudot sauli un dārza priekus.

2.NODAĻA Bebru birokrātija un trīs kaķi gultā

Pārcelšanās uz Latgali nesa ne tikai radošu brīvību, bet arī pilnīgu ikdienas paradumu revīziju. Viens no pirmajiem izaicinājumiem izrādījās vietējā fauna – gan mežonīgā, gan pašu pieradinātā. Zemišu mājas tiešā tuvumā atrodas Viļakas pilsētas ezers un neliela Meirupīte, kurā par absolūtajiem valdniekiem kļuvuši bebri. “Tur saimnieko tāda bebru armija, ka ezera līmenis ceļas ar katru dienu. Un ziniet, kas ir pats smieklīgākais? Nevien mednieks neuzņemas tos likvidēt! Tā ir pilsētas teritorija. Lai tur kaut ko uzsāktu, vajag tādu birokrātiju, licences, saskaņojumus, analīzes, ka vienkāršāk ir ļaut bebrim vadīt pilsētas infrastruktūru,” smejas Aigas. Kamēr bebrī regulē ūdens līmeni ārpusē, mājas iekšpusē savus noteikumus diktē trīs kaķi – Māsa, Mikimoto un Aurēlijs. Aigars ar lepnumu stāsta par kaķu vakara rituāliem: “Viņiem patik sporta nodarbības. Es paņemu makšķeres auklu ar mānekli, un mēs katru vakaru ālējamies. Viņi to gaida kā lielāko notikumu.” Tomēr vislielākā jautrība saistīta ar gulēšanas noteikumiem. Agita atzīst, ka pilsētas dzīvē viņai bijuši stingri principi: “Mums bija suņu meitene Brunete, kurai gultā nākt bija stingri aizliegts. Man likās, ka dzīvniekam ir sava vieta, cilvēkam – sava. Kad pārvācāmies, mūsu jaunā suņu dāma Mollija gadu godīgi dzīvoja pirmajā stāvā un pat uz kāpņu pusi neskatījās.” “Bet tad nāca ziema,” viltīgi pasmaida Aigars, atklājot: “Viena nakti skatāmies – Mollija tā klusiņām, cip, cip, cip, pa kāpienam vien augšā. Tagad ir tā: mēs guļam vidū, apkārt trīs kaķi un suns. Ziema dara savu, un visi principi sabrūk pret siltumu. Vasarā gan paliek tikai kaķis Māsa, pārējie dodas nakts gaitās.”

Mollijas ienākšana ģimenē vispār esot bijis atsevišķs, teju mistisks stāsts. Pēc iepriekšējā suņa Brunetes zaudējuma Aigars un Agita ilgi meklēja mazu, brūnu kucēnu. Kad aizbraukuši pakaļ Mollijai, Ludzas novadā izrādījies, ka kucēna māte nemaz nav līdzīga Brunetei, bet pats mazulis – pilnīga kopija. “Mēs skatāmies vecās fotogrāfijas un nevaram atšķirt. Tā nav vienkārši sakritība, tas ir Debesu tēva sūtīts mierinājums. Brunetes atgriešanās, tikai vēl mīļāka un draudzīgāka, jo mums viņas tā pietrūka,” secina Agita. Par Molliju Agita reiz esot izteikusies, ka bez viņas abi ar Aigaru nezinātu, ka var dzīvē būt tik jautri.

Miļi. Mimiko ar Aurēliju baudot diendusu.

3.NODAĻA Radošās šaubas, kriminālseriāli un izcilā biešu zupa

Mākslinieka ikdiena laukos nav nekāda romantiskā zvīlnēšana zālienā – tas ir smags, nereti šaubu pilns darbs. Aigars ir profesionāls mākslinieks ar akadēmisko izglītību, savukārt Agita ir absolvējusi Latvijas Kristīgo akadēmiju un ieguvusi kristīgā padomdevēja diplomu. “Gleznošana man vienkārši sanāk. Procesā es izbaudu katru triepienu, priecājos, bet, tiklīdz darbs pabeigts, klāt ir šaubas – vai tas tiešām ir labi? Vai tā tam vajadzēja izskatīties?” peticīgi nosaka Agita. Šajos brīžos talkā nāk Aigars, kurš, kā pati Agita saka, lūkojas kritiski un ir labākais un taisnīgākais vērtētājs: “Man nepatīk vienkārša slavēšana. Aigars māc nokritizēt tā, lai es sajūtu, kur ir vaina. Viņam ir akadēmiska redze, viņš saprot, kas ir māksla un kas – vienkārši smukums.”

Pašlaik abi Zemiši gatavojas nozīmīgiem notikumiem – Agitas darbu izstādei Viļakas skolā, kas svinēs savu 95 gadu jubileju, un izstādei Viļakas muzejā oktobrī. Radošo līdzsvaru pāris uztur ar stingru lomu sadali sadzīvē. Agita rūpējas par vīru un gatavo ēst, turklāt viņas kulinārie talanti leģendāri pat vietējo vidū. “Agitas biešu zupa ir kaut kas fenomenāls. To varētu mierīgi pasniegt pirmajā ēdienā, otrajā ēdienā un kā desertu. Tā nevar apnikt!” ar sajūsmu stāsta Aigars. Kamēr sieva pārvalda virtuvi, Aigars ir pievērsies fermentācijas mākslai. Viņa pagrabā pašlaik top jau piektā pašu brūvētā veselības dzēriena šķirne. Sastāvdaļas tiek izvēlētas ar mākslinieka skrupulozitāti: upenes, priežu skuju, ingvers un īpašas Uzbekistānas rozīnes ar kātiņiem, kas tiek iepirkts Rīgā, tirgū. “Mēs jau smējamies – kad mājas remontu pabeigsim, rīkosim lielo prezentāciju. Sabrauks ciemiņi, dzers manus fermentējumus un ēdīs Agitas biešu zupu,” spriež saimnieks. Agita gan pret mājas nepabeigtību izturas filozofiski: “Man nav vajadzīga ideāla pils, lai uzņemtu draugus. Man patīk, kad cilvēki atbrauc vienkārši tāpat, uz tiem laukiem, kādi tie ir. Bet Aigars nevar citādāk – ja viņš dara, tad līdz galam un pamatīgi. Viņš māju ceļ nevis izrādīšanai, bet lai darbs būtu padarīts godam.”

*Turpinājums 9.lpp.

Stāsts par radošu pāri

*Sākums 8.lpp.

4.NODAĻA
Biznesa skolas gudribas un 15 minūšu miera manifests

Lauku klusums mēdz būt mānīgs – ja neuzmanās, ikdienas darbi var pārņemt un izdedzināt pat visstiprāko garu. Lai no tā izvairītos, Aigars mājās ir ieviesis dzelžainu noteikumu, ko abi dēvē par “15 minūšu likumu”. “Agita mēdz teikt, ka es esmu nedisciplinēts Zemiša kungs,” viltīgi iesmejas Aigars, uzsverot: “Bet patiesībā es esmu labai un skaidrai disciplīnai uzticīgs! Tikai es esmu disciplinēts pēc saviem, nevis viņas plāniem. Es savulaik biznesa skolā ielāgoju vienu zelta likumu: “Ja tev nav sava plāna, tu būsi kāda cita plānā.” Tāpēc, kad es pārnāku mājās un paēdu pusdienas – iestājas manas 15 minūtes. Tajā laikā mani nedrīkst traucēt neviens – ne sieva, ne kaķi, ne pasaule. Es vienkārši sēžu un elpoju, lai varētu mierīgi pasēdēt. Ja es to neizdarītu, jau sen būtu izdedzināts tur, tur un tur.” Šis miera manifests palīdz sakārtot domas arī lielākiem projektiem. Aigars atklāj savu radošo noslēpumu – viņa sapņi jau kopš bērnības esot kā pilnmetrāžas filmas. Viņa “garīgajā mantu lādē” pašlaik esot vismaz pieci filmu scenāriji, ko viņš gadiem ilgi fiksējis kladēs un diktofonu kasetēs. Ar šo bagātību gan saistās arī kāds dramatisks pagātnes notikums. Pirms daudziem gadiem Rīgā zagļi izsita Aigara automašīnai logu un nozaga portfeli. “Tur iekšā bija visa mana dzīve,” nopūšas mākslinieks, secinot: “Visas klades, sapņu detaļas, scenāriji, ko biju nēsājis līdzī. Toreiz likās – viss pazaudēts. Tagad būtu interesanti, izmantojot modernās tehnoloģijas, aplikācijas, ierunāt savu balsi, un dators pats visu pārvērstu tekstā! Vajag izdot grāmatu.” Agita gan piebilst, ka grāmatas rakstīšanai vajadzīga īpaša disciplīna: “Tev tad būtu jāiet dzīvot mežā bez telefona un jādara tikai tas.” Aigars viņai daļēji piekrīt, paskaidrojot savu attieksmi pret mūsdienu mākslas prasībām, kur katram darbam obligāti jāpievieno gara koncepcija: “Mūsdienās cilvēki bez koncepcijas neko nesaprot. Es varu rakstīt garu aprakstu nedēļām ilgi, bet

Foto - no personīgā arhīva

Priekštece. Mollijas priekšgājēja – Brunete.

beigās visu izmetu un atstāju tikai trīs rindiņas. Tas ir kā izvilks, esence. Galvenais ir nepiesārņot – ne vidi, ne cilvēku prātus ar liekiem vārdiem. Es vispār gribētu iemācīties seno ķīniešu valodu, kur viena rakstu zīme spēj izteikt veselu dzīves filozofiju.” Šī ideja par ‘nepiesārņošanu’ esot atnākusi kādā īpašā sapnī. Aigars sapnī lasījis milzīgu, unikālu grāmatu, kuras beigās, epilogā, bijis rakstīts viens vienīgs teikums lieliem burtiem: “Galvenais ir nepiesārņot vispār.” Kopš tā laika viņš cenšas šo principu ievērot visur – gan savā mākslā, gan sadzīvē. Ja radošā bagātība un idejas paliek tikai cilvēka galvā un netiek realizētas materiālā, taustāmā formā, tās, pēc Aigara domām, pārvēršas par smagumu – par reālu “iekšējo piesārņojumu”.

6.NODAĻA
Puzles efekts un pravietiskais kalna sapnis

Dzīve laukos Zemišiem ir pierādījusi, ka pasaulē nekas nenotiek nejauši – visas lietas beigās saliekas kopā kā ideālā puzlē. Kā piemēru Agita min pavisam sadzīvisku situāciju: “Pirms kādiem gadiem tirdzniecības centrā “Prisma” mēs nopirkām milzīgu gultas pārvalku. Viņš vienkārši bija foršs, un mēs to paņēmām. Tas gadiem nostāvēja skapī bez kāda pielietojuma. Un tagad, kad esam iekārtojuši jauno guļamistabu Latgalē, pārvalks der kā uzliets, līdz pēdējam milimetram! Tāpat bija ar koka logiem. Braucām pēc tiem uz otru Latvijas galu – Valdemārpili Kurzemē, piekrāva pilnu piekabi, atveda uz šejieni... Mājas sienās tie iegūla tik precīzi, it kā būtu pasūtīti tieši šai ēkai.” “Cilvēks domā, Dievs dara. Ja tu par kaut ko sapņo, lietas pašas sāk kārtoties. Mēs nepieķeramies materiālām mantām, jo nekas nav mūžīgs, izņemot sauli, zemi un cilvēka dvēseli. Ja pēc nāves nebūtu turpinājuma, tad morālei vispār nebūtu jēgas un katrs varētu cūkoties, kā tīk. Bet mēs esam mūžīgi – tas ir fakts,” papildina Aigars. Pati skaistākā un mistiskākā sakritība gan saistīta ar abu mākslinieku iepazīšanos. Aigars atklāj, ka redzējis pravietisku sapni vēl pirms tam, kad viņa dzīvē ienāca Agita. “Es sapnī redzēju lielu kalnu, aiz kura pletās gaiša, mirdzoša pilsēta,” klusi un nopietni stāsta Aigars. “Un tur, tajā kalnā, sēdēja meitene un lasīja grāmatu. Es tajā brīdī nezināju, kas viņa ir. Un tagad paskatieties uz Agitu,” viņš turpina, sejā atplaukstot siltam smaidam: “Viņa ir cilvēks, kas ceļas un guļas ar Rakstiem. Viņa lasa visu laiku, īpaši no rīta. Viņa pati domā, ka lasa maz, bet viņa burtiski pārtiek no grāmatām, Bībele – tā ir viņas dvēseles barība. Tā kā mans kalna sapnis ir piepildījies par visiem simts procentiem.”

Foto – Guntra Gībala

Izrādē “Kaķiņa dzirnavas”. Kamēr Aigars spēlē Balvu Tautas teātrī un iejūtas karaļa lomā, rodas sajūta, ka sapni par kalnu viņš redz ne tikai miegā, bet arī savā tēlojumā.

Zemišu stāsts ir apliecinājums tam, ka patiesu mieru un radošo piepildījumu nevar nopirkt par naudu vai pasūtīt pie labākajiem dizaineriem. Tas ir jāizdzīvo, jāizsāp, jāizravē no džungļiem un jāsaliek kopā pašu rokām – soli pa solim, triepienu pēc triepiena, atvēlot laiku gan bebru vērošanai, gan izcilam biešu zupas šķīvim un dārgajām Uzbekistānas rozīnēm, bet pāri visam paturot tās svētīgās 15 minūtes miera, kad pasaule uz brīdi apstājas.

5.NODAĻA
Arhitektūras grēki, kapakmeņu putniņi un vārdu spēles

Zemišu filozofiskās sarunas nereti skar globālākas tēmas, piemēram, cilvēka rakstura vajības – lepnību un mantkāribu, kas visspilgtāk izpaužoties tieši materiālajā pasaulē un arhitektūrā. “Atceraties deviņdesmitos gadus?” jautā Aigars, turpinot domu: “Mēs toreiz bieži noklīdām, braucot no Rīgas uz citām pilsētām vai braukājot ar velosipēdiem Pierīgā. Un tur joprojām stāv tās grandiozās, bet briesmīgās mājas. Tā ir domāšana, kas izpaužas arhitektūrā – cilvēks ir gribējis sevi apliecināt, bet sanācis briesmīgs vizuālais piesārņojums. Bagāts cilvēks ir ‘pietiekams’ cilvēks, kuram pietiek ar normālu māju, kurā dzīvot. Bet tas, kurš ir nabags savā garā, mēģinās sagrābt visu, uzcelš monstus un beigās pats tajā nevarēs padzīvot, jo tur nav mīlestības, tikai lepnība.”

Šī lepnības kritika parādās arī Aigara attieksmē pret kapakmeņu kultūru. Viņš atzīst, ka gandrīz nekad *neparakstās* uz tradicionālu kapu pieminekļu izgatavošanu, izņemot ļoti minimālus izņēmumus: “Esmu taisījis tādu vienkāršu akmeni, uz kura nolaidies mazs bronzas putniņš. Tur nav nekā no monumentāla smaguma. Tu ej garām un pēkšņi satiec kaut ko dzīvu un vieglu. Man patīk māksla, kas liek aizdomāties, nevis nospiež ar savu autoritāti.”

Mākslinieciskie meklējumi pašlaik izpaužas arī Aigara jaunākajā darbā, kas taps oktobra izstādē. Tas ir stāsts par kādu bērzu, kas bija izaudzis mājas pagalmā uz vecas būvgružu kaudzes. “Tā bija ista miskaste – stikli, akmeņi, dzelži, viss samests kaudzē. Bērzs tur bija iesakņojies un uzaudzis skaists. Kad mēs to nolaidām, jo tas draudēja uzgāzties mājai, es sāku pētīt saknes. Tās, mēģinot apiet visu to dražu, lai izdzīvotu un pabarotu koku, bija izveidojušas neticamu, ovālu un sarežģītu pinumu. Es tagad to sakņu sistēmu tiru, apstrādāju un gribu izstādīt kā instalāciju,” stāsta Aigars. Viņš šo dabas brīnumu salīdzina ar automašīnas motoru: “Skaties uz to sakni – tur ir kā vadiņi, trubiņas, mezgli... Īsts dzinējs! Mūsdienu paaudze ir tik ļoti pieradusi pie tehnoloģijām, ka mēs dabu sākam salīdzināt ar tehniku – sauli saucam par spuldzīti, koku – par motoru. Man patīk šī doma, šī tehnoloģiskā interpretācija, un es to noteikti apspēlēšu savā izstādē.”

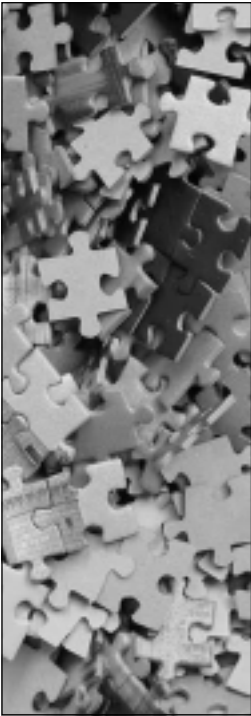
Sarunas noslēgumā Aigars dalās ar vēl vienu asprātīgu ideju – karikatūru vai zīmējumu, ko viņš plāno radīt, izmantojot vārdu spēli: “Es uzzīmēšu skici, kur būs uzraksts latviski: “Vaina ir.” Un turpat blakus angļiski: “*money*” (nauda). Kamēr cilvēks nenonāk līdz atziņai, ka visas problēmas un risinājumi slēpjas viņā pašā, viņš vienmēr vainos naudu vai apstākļus. Bet patiesībā viss ir mūsos – mūsu spējā būt pateicīgiem.”

7.NODAĻA
Kā salikt dzīves puzli? (Praktisks ceļvedis pēc Zemišu metodes)

Lai palīdzētu lasītājiem orientēties pilsētas dunas nogurdinātajos prātos, esam apkopojuši Zemišu ģimenes vērtīgākās atziņas, kas var kalpot kā vizuāls un praktisks ceļvedis ceļā uz savu “iekšējo Latgali”.

15 minūšu likums: pēc darba un maltītes ievies dzelžainu pauzi. Nav telefonu, nav sarunu, nav pienākumu. Tikai elpošana.
Procesa prioritāte: neizvēlies gatavu “hi-tech” risinājumu. Vide un māja ir jānopelna ar savu līdzdalību un mīlestību, citādi tajā nevarēs padzīvot.
Garīgā izlāde: ja tev galvā ir idejas, stāsti vai mākslas darbi – izliec tos materiālā formā. Nerealizēts talants pārvēršas par iekšējo piesārņojumu.

Puzles princips: ja kāda lieta vai logs pašlaik šķiet nederīgs, nesasteidz. Dzīve pati atradīs īsto vietu, kur šis elements ieguls līdz milimetram.
Pateicības upuris: meklē vainu un risinājumus sevī (mani), nevis ārējos apstākļos vai naudā (*money*).

Bibliotēkai jauna vadītāja

Aicina lasīt, apmeklēt izstādes un darbnīcas

Kopš 10.jūnija par Rekovas bibliotēkas vadītāju strādā ZANDA MEŽALE. Saruna ar viņu par darbu un dzīvi dzimtajā pusē.

Kā jūtaties jaunajā darbavietā?

– Sajūtas, protams, patīkamas – bibliotēkas vienmēr bijušas vienas no manām mīļākajām vietām, kur patīk uzkavēties. Pirmajās darba dienās bez iepriekšējās vadītājas Anitas jutos dikti neierasti, bet biju patīkami pārsteigta, redzot, ka šajā digitālajā laikmetā tomēr vēl ir cilvēki, kas nāk un aktīvi lasa.

Kā izlēmāt pieteikties vakancei, vai bija vairāki pretendenti uz amatu?

– Pieteikties vakancei mani pamudināja brāļa sieva. Aizpildīju pieteikumu un saņēmu uzaicinājumu uz pārrunām. Jā, pieteikušies bija vairāki pretendenti. Uz pārrunām nedevo ar pārliecību, ka izvēlēšies tieši manu kandidatūru, gluži otrādi – šaubijos. Tomēr arī nesakautrējos – stāstīju daudz par savu pieredzi, noderīgām zināšanām u.c.

Šķilbēnu pagasts ir Jūsu dzimtā puse? Jau bērnībā vēlējāties strādāt bibliotēkā?

– Uzskatu, ka Šķilbēnu pagasts ir mana dzimtā puse, kaut arī ģimenes mājas atrodas Briežuciema pagasta Cērpenē. Šķilbēnu pagastā esmu pavadījusi daudz laika – mācījos Rekovas vidusskolā, sākot no sagatavošanas grupas līdz pat 12.klases absolvēšanai. Agrā bērnībā vēlējos kļūt par juristi (advokāti), bet domas ik pa laikam mainījās.

Bērnībā bieži apmeklējāt bibliotēku un lasījāt grāmatas?

– Lasu grāmatas kopš bērnības. Mamma ļoti daudz lasīja, līdz ar to ģimenē literatūru bija iecienījuši arī pārējie. Mājās mums ir liels grāmatu krājums, bieži apmeklēju arī bibliotēku, jo šī iestāde vienmēr ir izraisījusi patīkamas izjūtas. Uzskatu sevi par sava veida “grāmatu patrioti”. Bērnībā izvēlējos lasāmvielu Rekovas, Upītes un Briežuciema bibliotēkās. Vēlāk studējot daudz laika pavadīju Latvijas Nacionālajā bibliotēkā, Vācijā apmeklēju Mannheimas centrālo bibliotēku. Bibliotēkās man vienmēr ir patikusi grāmatu daudzveidība, kā arī klusums un miers, kad var mierīgi sēdēt un lasīt.

Kāda ir Jūsu izglītība un iepriekšējā darba pieredze?

– Man ir nepabeigta augstākā izglītība. Ir plānots tuvāko pāris gadu laikā pabeigt iesākto, kā arī apmeklēt bibliotekāru kursus. Kā interesantākais punkts manā darba pieredzē, šķiet,

ir seši nodzīvotie un nostrādātie gadi Vācijā. Savas gaitas Vācijā sāku bez īpašām vācu valodas zināšanām, bet ar laiku visu nepieciešamo apguvu. Bez valodas prasmes sāku strādāt par kurjeru kādā restorānā ar piegādi, bet gadu gaitā pakāpos šajā restorānā līdz pat administratora/priekšnieka labās rokas amatam. Darbavietā bija ļoti lielisks un draudzīgs kolektīvs. Kāpēc atgriezos? Ilgas pēc ģimenes un dzimtenes tomēr bija stiprākas. Man svešumā pietrūka ne tikai ģimenes, bet arī normālas rudzu maizes, biežpiena sierīņu un sava kažas. Jau gandrīz trīs gadus esmu atpakaļ dzimtajā pusē.

Kāpēc savulaik devāties uz Vāciju?

– Turp devos kopā ar kādreizējo draugu. Vēlējos pamainīt vidi. Ja raugās no finansiālā viedokļa, Vācijā noteikti ir izdevīgāk strādāt. Alga tur ir krietni labāka nekā Latvijā, īpaši, ja izdodas labi iekārtoties, atrast labu dzīvokli un strādāt oficiālā darbā ar visiem veselības pabalstiem utt. Jāatzīst, ka šobrīd Vācijas lielākajās pilsētās paši vācieši jau ir minoritāte – tur vairāk ir turku, arābu... Paši vācieši vairāk dzīvo mazpilsētīņās.

Kā rit darbs bibliotēkā, vai atrodas arī kāds brīdis literatūras un periodikas lasīšanai?

– Manuprāt, ikvienā bibliotēkā vasara ir mazliet mierīgāks un klusāks periods, bet, neskatoties uz to, tik un tā ir apmeklētāji, kas nāk, lasa un seko līdzi bibliotēkas jaunumiem. Vasarā lielākoties nāk pieaugušie, bet līdz ar mācību gada sākšanos situācija, pieļauju, krasi mainīsies. Bibliotēkā, piemēram, ir iespēja arī aplūkot izstādes par ievērojamiem Latvijas cilvēkiem, sagaidot jubilejas vai atceres dienas, iesaistīties pasākumā “Bērnu, jauniešu un vecāku žūrija”, kur Rekovas bibliotēka piedalās jau vairāk nekā 20 gadus. Turpmāk aicināšu ekskursijā uz bibliotēku bērnudārza audzēkņus un pirmklasniekus, kopā ar bērniem lasīsim grāmatas, rīkosim rokdarbu un zīmējumu izstādes, kā arī dažādas darbnīcas. Darbā atrodas arī mirklis pašai papētit jaunākos preses izdevumus un pašķīstīt kādu grāmatu.

Kāda literatūrai dodat priekšroku savā grāmatu plauktā?

– Kādreiz patika lasīt vēsturiskus un citus romānus, bet šobrīd labprātāk izvēlos kriminālromānus, detektīvus, trillerus, grāmatas par savvērestībām, kaut ko ar fantastikas “notīm”. Iesaku, piemēram, palasīt Dena Brauna grāmatas – ļoti atbilst šiem žanriem. Vai, piemēram, Bernāra Mijņē grāmatu “Melnais taurenis” – tai ir patiesi interesants un aizraujošs sižets. No

Zanda.
Apmeklētājiem jaunā bibliotēkas vadītāja novēl labu veselību un aicina lasīt grāmatas, kā arī biežāk apmeklēt bibliotēku.

Foto - no personīgā arhīva

latviešu autoriem viens no iecienītākajiem noteikti ir Rūdolfs Blaumanis. Uzskatu, ka katram savas dzīves laikā būtu jāizlasa vismaz kāds viņa darbs. Kā ieteikums, piemēram, būtu “Indrāni”, kur atainots paaudžu konflikts, kad katra paaudze risinājumu kādai problēmai saskata citādāk.

Kā vērtējat dzīvi Šķilbēnu pagastā? Kādas ir iedzīvotāju iespējas gan strādāt un nopelnīt iztiku, gan atpūsties?

– Salīdzinot ar citiem lauku pagastiem, var teikt, ka dzīve Šķilbēnu pagastā nav sliktā. Šeit ir skola un bērnudārzs, kursē skolēnu autobuss, ir baznīca, aptieka un veikals – gan pārtikas produktu, gan apģērbu. Ir “Rekovas labumu” namiņš ar svaigiem dārzeņiem un stādiem, degvielas uzpildes stacija, divi kultūras centri un divas bibliotēkas, kā arī daudz kas cits, lai cilvēkiem būtu patīkami šeit dzīvot. Kā mīnusi – par maz darbvietu un ir nepietiekams dzīvojamais fonds.

Kā mēdzat pavadīt brīvo laiku?

– Labprāt to pavadu mājās kopā ar ģimeni, vecākiem un 2,5 gadus veco dēliņu Gustavu, ar kuru mums dzimšanas diena ir vienā datumā. Ar ģimeni bieži vien pacepam šašlikus, paspēlējam galda spēles un ļaujamies citām aktivitātēm. Ir reizes, kad dodamies ciemos pie māsu vai brāļa ģimenēm, bet arī tad ciemošanos pakārtojam dēlēna gulēšanas laikiem. Citreiz atpūtai palasu kādu grāmatu vai paskatos filmu.

Īsumā

Atrast laiku veselībai un kustībai

Jūlija nogalē Lazdukalna Saieta namā iedzīvotājiem ir iespēja apmeklēt vingrošanas ar *smovey* riņķiem nodarbības. Fiziskās aktivitātes vadītāja LINDA KALNIŅA no Madonas novada Lubānas, taujāta par nodarbošanos ikdienā, pastāstīja, ka pašlaik strādā par multifunkcionālā centra vadītāju un ir arī jauniešu mentore: “Paralēli studēju sporta pedagoģiju Daugavpils Universitātē, pēc augstskolas absolvēšanas būšu sporta skolotāja. Vingrošana ar *smovey* riņķiem ir mans hobijs un lieliska iespēja iegūtās zināšanas pielietot praksē. Priecājos, ka mani uzaicināja vadīt nodarbības Balvu novadā. Cik līdz šim esmu apmeklējusi Balvu pusi, patīk tās krāšņums un spēcīgās vērtības. Būšu gandarīta, ja sadarbība turpināsies.” Linda atklāja, ka vingrošana Lazdukalnā, ja iedzīvotājiem iepatiksies un vienosies par tālāku sadarbību, noteikti būs ilgāka par dažām reizēm, nekā ieplānots pašlaik. Viņa vada vingrošanas nodarbības arī Lubānā un citviet Madonas novadā, ir atvērta sadarbībai un labprāt piekrist arī pastāstīt par riņķiem un kā ar tiem vingrot. “Tā kā studēju sporta pedagoģiju, tad arī kopumā stāstu par kustības nozīmi mūsu dzīvē. Vingrošanai ar riņķiem ierobežojumu nav, var vingrot ikviens. Galvenais ir vēlme, jo mēs negatavojamies olimpiskajām spēlēm, līdz ar to treniņā katrs cilvēks dara tik, cik viņš var izdarīt, jo treniņa mērķis ir iepazīt, sajust un saprast savu ķermeni, pamēģināt riņķus, kas ir kaut kas jauns un interesants.

Vingrošana ar riņķiem ir brīva kustība, lai katrs pats sajustu savu ķermeni, saprastu, cik daudz var vai nevar izdarīt, mazliet patestētu savu koordināciju un līdzsvaru, bet principā riņķi paredzēti veselības uzturēšanai,” skaidro Linda, piebilstot, ka vingrošana dara daudzas labas lietas, piemēram, aktivizē muskuļus, atjauno organisma šūnas, nostiprina saistaudus, mobilizē gremošanas sistēmu, veicina vielmaiņu, uzlabo imūnsistēmu, nostiprina sirds un asinsvadu sistēmu, mazina spriedzi kakla, plecu un muguras zonā, uzlabo koordināciju. Lūgta vairāk pastāstīt par pašiem riņķiem, viņa atzina, ka tos var izmantot dažādos veidos – ar tiem var vingrot, piemēram, zem ūdens, fitnesā vai fizioterapijā, viss atkarīgs no vingrojuma veida, kādā tos pielieto. Kopumā riņķi ir nelieli, rokās turami. Viens riņķu pāris sver kilogramu, bet vingrojot sajūtu līmenī tas sasniedz līdz pat 5 kg svara. L.Kalniņa aicina ikvienu laikraksta lasītāju atrast savu veidu, kā izkustēties, jo katram cilvēkam nepieciešama kustība – joga, pastaigas, pilates vai jebkāds cits sporta veids: “Rodiet laiku ikdienā kaut nelielai, bet kustībai!”

No skatuves stāsta par dzīvi

Foto - no personīgā arhīva

Aizvadītajā sestdienā Viksnas tautas namā skatītājiem bija iespēja baudīt divas teātra izrādes amatierteātra kopas “Spigana” (Smiltenes novada Rauna) izpildījumā. Viena no izrādes autorēm, kā arī kopas un izrādes vadītāja INESE PULKSTENE (pirmā no labās) atzina, ka ciemošanās mūspusē bija “Spīgasanas” tālākais ceļojums: “Mēs esam darboties gribošā teātra mīļu kopa bez režisora. Darbojamies paši, cienot cits citu. Jau vairākus gadus zinu Viļakas folkloras kopu “Atzele” un Susāju dramatiskā kolektīva “Spārīte” ļaudis, abi šie kolektīvi ir viesojušies pie mums Raunā, savukārt šoreiz mēs braucām atbildes vizītē.” Taujāta par izrādēm, ko apmeklēja mūspuses skatītāji, I.Pulkstene atklāja, ka stāsts bija par cilvēkiem un dzīvi laukos, par laiku, kad katrā sētā bija lopiņi, kuriem vasarā gādāja sienu: “Arī tad bija jaunieši, kuriem lauku darbi nebija tikami. Uz skatuves centāmies to atainot gan nopietni, gan mazliet draiski.”

Lappusi sagatavoja A.Socka

*Sākums 6., 7.lpp.

Jaunā adrese – lauki

Viktora ģimenē aug trīs bērni. Jau šobrīd viens strādā ārzemēs, meita – tepat, bet jaunākais ir izšķiršanās priekšā, kurp doties. Kur nu vēl pārdomas par divu mazbērnu likteņiem, kuri šogad Rekas vidusskolā pabeidza 4. un 6.klasi. “Tur tā lieta, ka viņiem arī pavisam drīz būs jāizvēlas, ko darīt, ja vietējā pašvaldība liedz iespēju mācīties dzimtajā skolā. Jāpiebilst, ka mācīties uz Rekovu brauca un brauc bērni arī no Viļakas puses. Kopā ar gados vecākiem skolēniem uz skolu devās arī jaunākie brāļi un māsas. Ja vecākajiem brāļiem un māsām izvēle liegta, tad, visticamāk, ģimenēm būs jādomā, kur sūtīt jaunākos. Kas no tā izriet? Bērnu dališana. Tas atkal nav pareizi. Politiski sociālajos tīklos bazūnē, ka iestājas par cilvēcību, par kopienu atbalstīšanu, tostarp aicinot iedzīvotājiem būt vēl aktīvākiem. Jā, mums patiesi jābūt aktīvākiem – aizstāvēt savas intereses, kā sabiedrība to dara ārzemēs – protestē, rīko mītiņus, ņem rokās pat mēslu dakšas. Mūsu novada vadītājs sociālajos tīklos rakstīja, ka ir komisija, kas spriež par izglītības jautājumiem. Rodas loģisks pretjautājums, vai šī komisija var garantēt, ka pēc 3-5 gadiem viņu lēmums būs pareizākais? Kā tas uzlabos demogrāfisko stāvokli? Tiek apgalvots, ka mums ir jāekonomē. Kāda ekonomija, ja zaudējam cilvēkus? Nevienš neveidos un neattīstīs savu saimniecību, ja nav ne bērnu, ne cilvēku, kas strādā,” secina zemnieks.

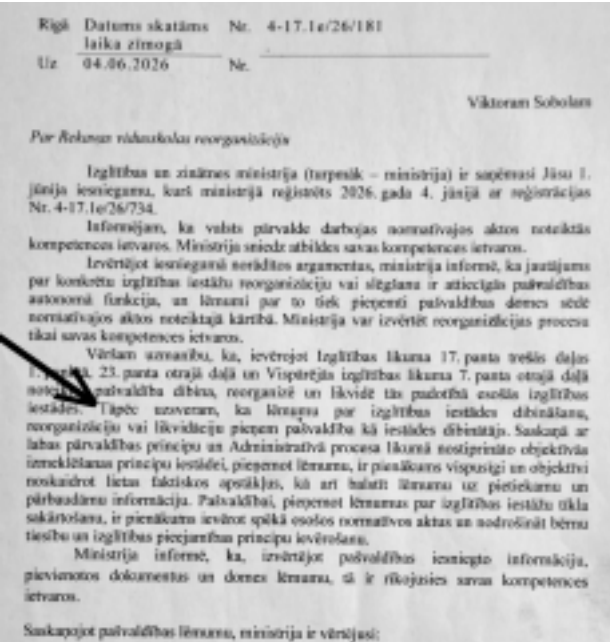

Patriotismu nogriež saknē. “Darbavietu nav, skolas reorganizē. Ko lielpilsētu iedzīvotājiem darīt laukos?” jautā Viktors. Zemnieku saimniecības “Vītolī” saimnieks nodarbojas ar lopkopību un tūrismu. Tūristiem saimniecībā piedāvā vizināties ar zirgiem, bet izmirstošie lauki, kā secina saimnieks, ved uz nebūtiību: “Ja šogad bijuši tikai trīs apmeklējumi, tad pērn trīs apmeklējumi nedēļā. Tāpat nav darbaspēka. Kas tālāk? Jaunās ģimenes jau domā atstāt dzimteni.”

no punkta A uz punktu B: “Cik ilgs laiks būs vajadzīgs, lai katru rītu un vakaru skolēnus aizvestu uz Balviem?”

Viktors secina, ka ir gadījumi, kad bērni, piemēram, dodas mācīties uz Rēzekni, bet viņi tur neiedzīvojas: “Kurp atgriezies? Topošais 10.klases audzēknis vēl nav tik nobriedis, lai uzsāktu pieauguša cilvēka dzīvi. Tāpat vecāki nereti saprot, ka finansiāli nevar paviļņt bērna skološanu tālu ārpus mājām. Cik bērni aizies uz Balviem divu skolu reorganizācijas un Baltnavas vidusskolas slēgšanas rezultātā? Baidos, ka ļoti maz. Nu neizdosies brīvprātīgi spiestā kārtā papildināt Balvu skolas ar jauniem izglītojamajiem. Glābjot Balvu Valsts ģimnāziju, nogremdēs gan lauku skolas, gan Balvus. Ari lielas klases nav pats labākais risinājums. Mazās klasītēs skolotājs var pieiet pie ikviena skolēna.”

Tiekoties ar jau bijušo Baltnavas vidusskolas direktoru Imantu Slišanu, vīri sprieda, ka jāsaaglabā vai nu Baltnavas, vai Rekas vidusskola. “Seši pagasti to ir pelnījuši,” viņi secināja.

Kas cits, ja ne mēs? Viktors Sobols vērsās Izglītības un zinātnes ministrijā, lai saņemtu skaidrojumu par Rekas vidusskolas reorganizāciju. “Tie ir mūsu bērni. Ja mēs nevaram aizstāvēt savus bērnus, tad par ko vispār runājam?” viņš jautā.

Atpūta

Prātnieks

7. kārtā

Atbildes uz konkursa jautājumiem gaidīsīm līdz nākamā mēneša pirmajam datumam Balvu Centrālajā bibliotēkā, zvanot uz tālruni 64522111 vai elektroniski uz e-pastu: iluta@balvurcb.lv

Horizontāli

4. Zinātnisks termins radikālajai tauriņu izskata pārvērtībai. 6. Pļavas augs dzelteniem ziediem, kura pumpuri, tos saspiežot, krāso pirkstus sarkanus. 7. Novadnieks, kuram par godu jūlijā Viļakā tiek rīkots jau 10. Starptautiskais glezniecības plenērs (uzvārds). 8. Tradicionāls muzikantu saiets – pasākums Medņevā, kas šogad atzīmē savu 20 gadu jubileju. 9. Astronomisks punkts jūlija sākumā, kad Zeme atrodas visattālākajā pozīcijā no Saules. 12. Postoša dabas parādība, kura pirms septiņiem gadiem jūlijā izpostīja ipašumus Bērzpils pagastā. 13. Pirms pieciem gadiem jūlijā atklāta atbalsta māja ģimenēm un bērniem Kubulu pagastā. 16. Rakstu sistēma, ko lasīšanai ar pirkstiem izmanto neredzīgi cilvēki. 17. Garšaugu un ārstniecības augs ar purpurkrāsas ziediem, kas pļavā visvairāk pievilina tauriņus. 19. Slimība, kurai veltīta starptautiski atzīmējama diena 28.jūlijā. 21. Novadnieks, gleznotājs un scenogrāfs, kura personālizstādē “Prūsijas zilais” līdz jūlija vidum bija skatāma galerijā “Māksla XO” (uzvārds). 22. Vārda dienas gaviļnieks jūlijā. 23. Pilsēta, kur atrodas pasaulē lielākā bibliotēka pēc grāmatu un glabājamo vienību skaita. 24. Pirms pieciem gadiem jūlijā notikušā XII Skolēnu dziesmu un deju svētku vēstnešu ceļojums, kas piestāja arī Balvos.

Vertikāli

1. Amerikāņu rakstniece, Pulicera balvai nominētā romāna “Indeskoka bībele” autore (uzvārds). 2. Vārda dienas gaviļniece jūlijā. 3. Pasaulē visvairāk tulkotā filozofiska pasaku grāmata, kuras autors ir franču lidotājs. 5. ASV astronauts, kurš pirms 57 gadiem jūlijā spēra pirmo soli uz Mēness (uzvārds). 10. Dārgakmens, kas simbolizē kaisli un labklājību un kas ir jūlijā dzimušo talismans. 11. Pirmais un vēsturiski vecākais materiāls, ko izgudroja senie ēģiptieši un uz kura rakstīja grāmatas/tīstokļus. 14. Liepziedos un citos augos esoša dabiska antioksidantu klase, kas stiprina imunitāti. 15.Mēneša autore Zvaigznes grāmatnīcā (uzvārds). 16. Zinātnisks termins vecu grāmatu smaržai. 18. Siriusa zvaigznes vārdā nosaukts karstuma periods. 20. Vieta, kur fiksēts Latvijas absolūtais karstuma rekords.

6. kārtas atbildes

Horizontāli

5. Skolnieku rota. 6. Zujāne. 10. Dambis. 11. Pīpene. 14. Markoni. 16. Bioluminiscence. 18. Kaive. 19. Viestards. 21. Baņuta. 22. Mašlenku traģēdija. 23. Grāmatons. 24. Itālija. 25. Supošana vai sērfings.

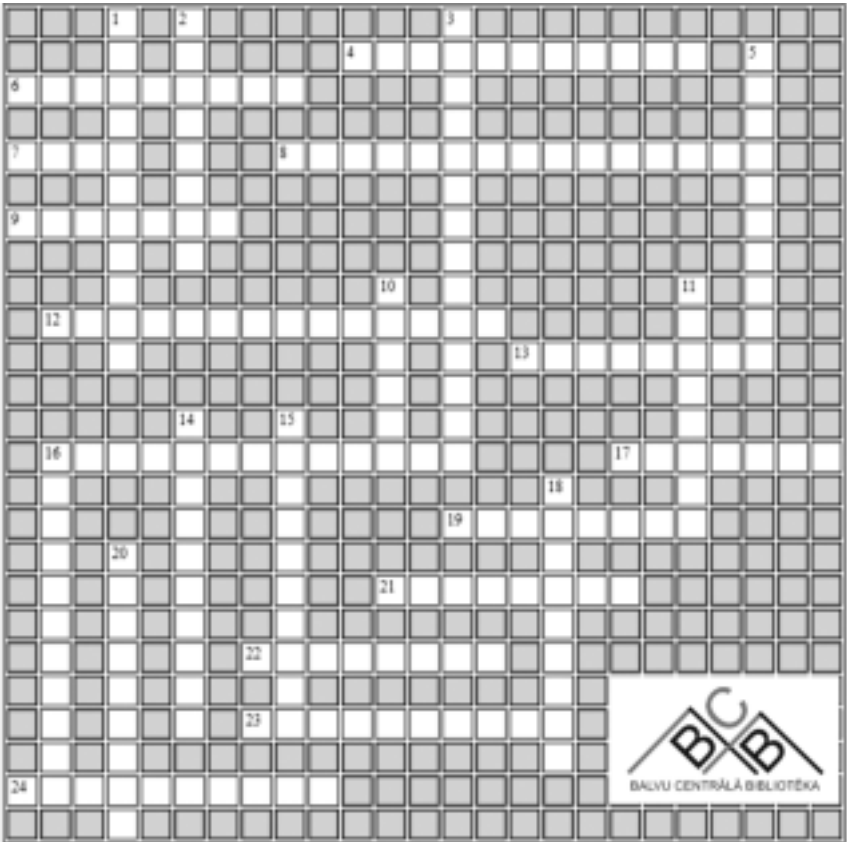
Vertikāli

1. Spoguļi. 2. Glastonberijas festivāls. 3. Zemene. 4. Lopu vagoni. 7. Šūnapraide. 8. Janke. 9. Motociklu vasara. 12. Dzegužpīrkstīte. 13. Monro. 14. Mārite. 15. Miecviela. 17. Madona. 20. Iesals.

Pareizās atbildes iesūtījuši: A.Mičule, L.Mežale, E.Barkāne, Ļ.Baranova, Ā.Zeltkalne, J.Pošeika, Z.Puča, M.Paidere, I.Svilāne, I.Homko.

Balvu no apgāda “Zvaigzne ABC” saņem ĻUBA BARANOVA no Balviem. Balvu var saņemt Balvu Centrālajā bibliotēkā.

Lappusi sagatavoja E.Gabranovs

Pērk

SIA "Mežusili" pērk meža
īpašumus, cirmsas, izcirstus
meža īpašumus (3000 eiro/ha).
Tāl. 28282021.

Z.s "Strautiņi"
iepērk mājlopus.
Samaksa tūlītēja. Labas cenas.
Tāl. 29411033.

Pārdod

Pārdod kārtīgi sakrāmētu lapu koku
malku.
Tāl. 25442582.

Skaldīta malka. Cena
37 EUR/berkubā. Piegādes apjoms
līdz 7 berkubiem (sausā, maisos).
Tāl. 25543700.

Pārdod pussausu, skaldītu malku ar
piegādi.
Tāl. 26425960.

Pārdod dažādu koku skaldītu
malku 36 EUR/berkubā.
Nodrošinām piegādi.
Tāl. 22453835.

Pārdod 1-istabas dzīvokli Balvos.
Tāl. 26164632.

Pārdod visa veida nomaļas, malku
un zāgmateriālus.
Tāl. 25609841.

Pārdod remontējamu 2-istabu
dzīvokli. Zvani, izīņas.
Tāl. 26587679.

Pārdod visa veida nomaļas, malku
un zāgmateriālus.
Tāl. 25609841.

Pārdod skaldītu malku, ir sausā.
Tāl. 26550272.

Līdzjūtības

Cik grūti ticēt, ka nekad vairs dzīvē
Mums neiznāks ar tevi parunāt...
Tu paliksi debesīs, zemē, zvaigznē,
Vējā, saulē un savējo sirdīs...
Mūsu klusa un patiesa līdzjūtība
Ilgai Lidacīnai, MĪĻO MĀMULĪTI
mūžības ceļā pavadot.
Baznīcas ielas 7 2. ieejas iedzīvotāji

Ņem no mums tās gaišās stundas,
Kurās dzīvē kopā būts.
Lai Tev dzimtās zemes vēji
Siltu mūža dziesmu dzied.
Kad acis skumju pilnas un brīdis ir
tik smags, visdziļākā līdzjūtība
bērniem Edgaram, Andim, Diānai,
Elinai, Annijai un piederīgiem,
ANITU OZOLIŅU mūžībā pavadot.
Stērnietki, Anita Seikstule Rugājos

Jau atkal viena zvaigzne
Tur augšā šonakt dziest.
Sirds, visu atdevusi,
Beidz priecāties, beidz ciest.
/A.Štrauss/
Dalāties bēdās un izsakām
visdziļāko līdzjūtību mūsu KOLĒĢEI
Diānai Krampužai, MĀMIŅU
zaudējot.
VP LRP Ziemeļlatgales iecirkņa
kolēģi Balvos

Pateicība

No sirds pateicamies radiem, īpaši
Staņislavam, kolēģiem un
kaimiņiem, pr. Abrickim un draudzes
dziedātājiem, Kubulu psalmu
dziedātājiem, kafējnīcas "Veltes"
pavāritēm, "Ritums" puisiem, kuri
bija kopā ar mums, pavadot mūsu
mīlo vīru, tēvu un vectēvu
PĒTERI LĀCI.
Sieva, bērni, mazbērni

Dažādi

No akas līdz mājām ierok
ūdensvadus, pieslēdz un izvada
kanalizāciju. Pieved smilti, granti,
šķembas, melnzemi.
Tāl. 25685918.

Plāvu smalcināšana, 50 EUR/ha.
Tāl. 26314341.

KAPU LABIEKĀRTOŠANA.
VEIC VISUS KAPU
APSAMNIEKOŠANAS DARBUS.
TĀLR. 27873800.

Smalcinām ganības un plavas,
plaujam zāli ar trimmeriem.
Tāl. 29165808.

Aizmirsi?

Abonē tagad Vaduguni!

"Ermoņiku skaņas 20"

* Sākums 1.lpp.

Balvu novada Kultūras un tūrisma pārvaldes speciāliste
Iveta Tiltiņa, uzrunājot klātesošos, atzina, ka cilvēkam visam
ir jābūt skaistam: "Skaistām domām, skaistai dvēselei un arī
apkārtni, kurā dzīvo, jābūt skaistai. Medņevas skaistā
apkārtnē ir skanējusi 20 gadus, pateicoties ermoņikām. Milzīgs
paldies, ka jūs saglabājat tradīcijas un nododat tās tālāk
nākamajām paaudzēm."

Duets. "Spēlēju kopš piecu gadu vecuma. Vispirms mazo
akordeoniņu, pēc tam bija lielāks akordeons un nobei-
gumā – bajānu," atklāja Maija Arena (foto – no labās).

Zelta sastāvs. "Lai visur skan mūzika," novēl Medņevas
Tautas nama vadītāja Skaidrīte Šaicāne (foto – otrā no
labās). Viņa lepojas ar savu 'zelta' sastāvu: Jāzepu
Zarembu, mammu Malvini Ločmeli un Silviju Babāni.

Ir pelnījis. Nacionālā Kultūras
centra Atzinības rakstu
saņēma tautas muzikanti
Alfrēds Circens (foto) un
Jāzeps Zaremba par
ilggadēju ieguldījumu tautas
muzicēšanas tradīciju
saglabāšanā un nodošanā
jaunajām paaudzēm.

Svētku gājiens. Kā jau svētkos pieklājas, neizpalika zirga
droška, kā arī retro automobīlis.

Kuru vīrieti izvēlējās Skaidrīte? Balvu novada domes
priekšsēdētājs Jānis Trupovnieks (foto – otrais no labās)
atgādināja, ka atbraucis kā savējais, nevis kā ciemiņš:
"Mēs visi esam Balvu novada ļaudis, neskatoties uz to,
vai tā ir Medņeva, Viļaka, Rugāji, Bērzpils vai Balvu pil-
sēta. Mēs lepojamies ar katru cilvēku, kurš dara savu
darbu ar degsmi, ar izdomu un entuziasmu. Esam atnākuši
četri vīri kā uz kāzām. Nezinu, Skaidrīt, kuru tu izvēlēies?
Atgādināšu, tu šogad ar savu komandu kāpi uz Latgales
vēstniecības "Gors" skatuves. Ar to ļoti lepojamies."
"Izvēlēšos jaunāko," smaidot pavēstīja Skaidrīte. Viļakas
Kultūras nama vadītājs Zintis Dvinskis (foto – pirmais no
kreisās) klātesošajiem jautāja, vai kāds atceras, kāds bija
pirmais ermoņiku pasākums Medņevā? "Vai bija tikpat
daudz tautas kā šodien? Man tolaik bija tikai trīs gadi."
Nesalīda klubā, kur bija 300 vietas," atcerējās S.Šaicāne.

Priecājas par notiekošo. Jāsecina, ka skatītāju Semenovā netrūka.

Indekss
3004

IZNĀK OTRDIENĀS, PIEKTDIENĀS
IZDEVĒJS
SIA "BALVU VADUGUNS"
Nodokļu maksātāju apliecības Nr.
LV43203002982

REDAKCIJAS ADRESE
TEĀTRA IELĀ 8
BALVOS, LV-4501
NORĒKINU KONTS

A.S. SEB BANKA
Nr. LV21UNLA0024000467345,
kods UNLALV2X
Publicētie materiāli ne vienmēr atspoguļo redakcijas viedokli.
Par faktu, skaitļu pareizību, kā arī par sludinājumu tekstiem
atbild to autori.

**REKLĀMA,
SLUDINĀJUMI**
T. 64507018
26161959

REDAKTORS E.GABRANOVŠ – T. 29360850
ŽURNĀLISTI: S.KARAVOIČIKA – T. 26707934;
A.SOCKA – T. 29378903; I.TUŠINSKA – T. 27145837;
A.LOČMELIS – T. 26665086. KOREKTORE – S.GUGĀNE
GRĀMATVEDE S.BĒRZIŅA – T. 25908200
ŠOFERIS A.KIRSANOVŠ – T. 27870730
Tālrunis-autoatbildētājs – 64520961

e-pasts: vaduguns@apollo.lv
mājaslapa: vaduguns.lv

Datorsalikums-
SIA "Balvu Vaduguns",
A.TRUBŅIKS
Iespiests SIA
"Poligrāfijas grupa
Mūkusalā", Rīgā,
Mūkusalas 15A
Tirāža – 1690